

Lord

genaamd

De groote

Lister

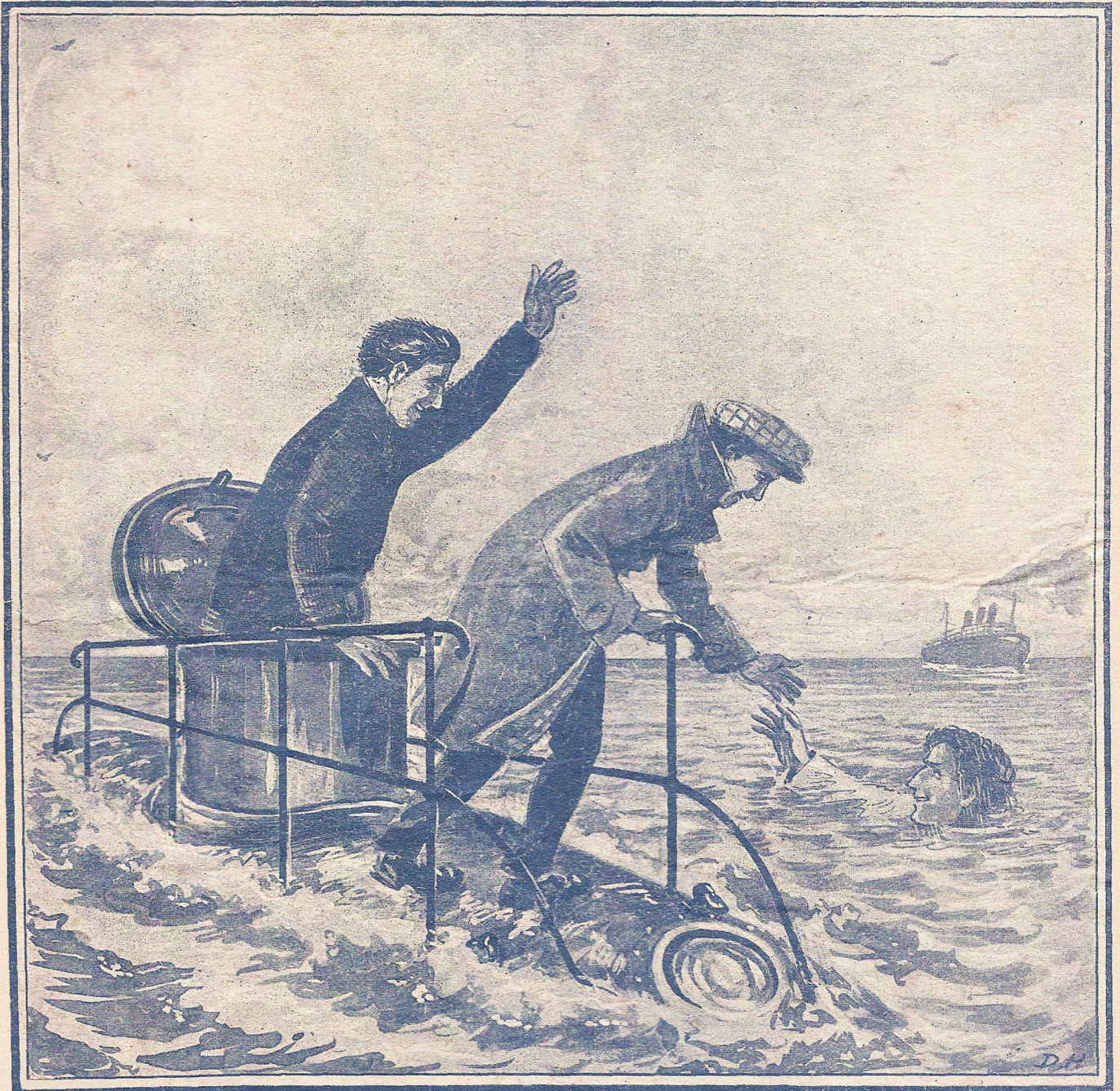
Raffles'

Onbekende.

No. 166

De chèque van 500.000 Dollars

12½ Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL . HEERENGRACHT 313 . AMSTERDAM

De chèque van 500.000 Dollar

HOOFDSTUK I.

Een stout plan.

Op een prachtigen dag in het begin van November reden twee ruiters, beiden op zeer fraaie paarden gezeten, langs de wereldberoemde Rotten Row in Hyde-park te Londen.

De eene van deze beide mannen op een schoonen volbloed, een prachtigen Arabischen schimmel gezeten, was een man van omstreeks vijftigjarigen leeftijd, althans naar zijn uiterlijk te oordeelen.

Ofschoon zijn kaarsrechte houding en zijn schitterende oogen, hem veel jonger deden schijnen.

Hij had een energiek gelaat, en zijn geheele houding bewees dat hij gewend was om te bevelen.

De man die naast hem reed was nog zeer jong, met een vol blozend gelaat, van bijna vrouwelijke zachtheid.

Hij bereed een jongen vos, dien hij echter met vaste hand in bedwang wist te houden.

Deze mannen waren John Raffles, genaamd Lord Edward Lister en zijn trouwe vriend en helper, Charly Brand.

Herhaaldelijk moesten zij groeten voor kennissen die hen tegemoet kwamen, evenals zij op kostbare paarden of in weelderige landaurs gezeten, maar geen van die velen had er het flauwste vermoeden van, dat zij in den persoon van Lord William Aberdeen, den alom bekenden philanthroop, niemand anders groetten, dan den bekwamen en geheimzinnigen gentleman-inbreker, wiens stoute daden, die maar altijd ongestraft bleven, nog menigmaal het onderwerp der gesprekken, niet

alleen in Engeland, maar zelfs in de hoofdsteden van geheel Europa waren.

De beide vrienden hadden eenigen tijd zwijgend doorgereden toen er in de verte op den rijweg een buitengewoon groote vuurrood gelakte auto kwam aanrijden, met een vaart die zelfs in de Engelsche hoofdstad opzien moest baren.

— Als ik mij niet sterk vergis, zeide Raffles, die geruimen tijd in gedachten verzonken had voortgereden, dan komt daar niemand minder aan dan onze waarde heer Theodor Buck!

— De Amerikaansche meelkoning?

— Juist!

— De man die een paar duizend dollar per minuut te verteren heeft?

— Dat zegt men.

— En die om de groote eer heeft verzocht in de Windsor Club te worden voorgesteld, waarvan jij vice-president bent?

— Welke eer hem waarschijnlijk wel zal worden gegund, antwoordde Raffles droog. Onze president is wel zeer exclusief, maar het is wel duidelijk, dat er tegen de milliarden van Theodor Buck niets bestand is.

— Wij vergeten dus maar dat de meelkoning met $3\frac{1}{4}$ roebel in zijn zak van een of ander Roemeensch dorp naar Amerika is gekomen en daar aanvankelijk krantenjongen is geweest en wij denken alleen maar aan zijn fabelachtigen rijkdom. Jij kent hem immers?

— Een weinig! antwoordde Raffles, terwijl er een flauwe glimlach om zijn lippen speelde.

— Je vertelde mij immers, dat hij eenige dagen geleden aan je is voorgesteld op een partij ten huize van den Amerikaanschen gezant?

— Dat is ook zoo.

— Had hij toen zijn dochter niet bij zich?

— Zeker.

— Men zegt dat ze buitengewoon schoon is.

— Dan geloof ik dat men niets anders dan de waarheid zegt, antwoordde Raffles.

Op dat oogenblik was de auto tot dicht bij de twee ruiters genaderd.

Plotseling remde de chauffeur zoo onverhoeds en met zooveel kracht, dat de wagens die achter de vuurroode auto volgden, maar juist bijtijds konden uitwijken, om te voorkomen dat zij tegen het schavotkleurige monster opbotsten.

De wagen was zoo dicht mogelijk op het lage hek toegereden, hetwelk den rijweg van het ruiterspad scheidt.

Een zwaarlijvig man met een bleek, opgezet gezicht, zonder eenig spoor van wenkbrauwen, en met hangende wangen als van een bloedhond, ging recht overeind in de auto staan en wuifde heftig met de hand.

Hij was in een licht grijze stofjas gekleed, die tot aan zijn dubbele onderkin was dichtgeknoopt en hem nog dikker deed schijnen, dan hij in werkelijkheid was.

Een geweldig groote jockeypet met een reusachtige klep, bedekte zijn kortgeknipt grijs haar.

Raffles en Charly hielden hun paarden in en keken eenigszins verwonderd naar den Amerikaan, daar zij niet zeker wisten, of dit gebaar wel voor hen bedoeld was.

Maar zij zouden niet lang in onzekerheid blijven.

De dikke man riep den chauffeur van zijn wagen iets toe en deze stuurde den wagen nog wat dichtër naar het lage hek, zoodat de twee ruiters nu op eenige meters afstand van de vuurroode auto stonden.

De kleur van den wagen was zoo schitterend, dat de paarden verschrikt begonnen te trappelen en onrustig op het bit kauwden.

— Goeden morgen, mijne heeren! riep de meelkoning op jovialen toon uit.

— Goeden morgen, mijnheer Buck! antwoordde Raffles op hoffelijken koelen toon, terwijl Charly een beleefde, zwiigende buiging maakte.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, dat ik u even ophoudt, vervolgde de Amerikaan, mijn dochter wenschte dat ik u iets vragen zou.

Hij maakte een weinig plaats, en nu pas, achter zijn geweldige figuur, werd de gestalte zichtbaar van een zeer schoon meisje van omstreeks twintig jaar, met groote donkere oogen en dat met verfiijnde weelde en smaak gekleed was.

Zij had een bleeke teedere gelaatskleur en diens smachtenden, dweependen oogopslag, die aan vele vrouwen eigen is, die Slavisch bloed in de aderen hebben.

De beide ruiters grepen naar hun hoed en bogen diep.

— Het doet mij genoegen, Miss, dat mijnheer uw papa uw bevel heeft opgevolgd, zeide Raffles, op dienzelfden koud-beleefden toon, dien hij nimmer, onder geen enkele omstandigheid, scheen te verlaten. Wij zijn nu althans in de gelegenheid u te vragen of het u nog steeds in onze stad bevalt?

— Zeer goed Mylord! antwoordde het jonge meisje. Ik zou hier gaarne nog eenige maanden doorbrengen, maar papa zegt, dat wij onmiddellijk weder naar New-York zullen terugkeeren, zoodra de zaken met de regeering zullen zijn afgehandeld.

— Is dat zoo Mr. Buck? vroeg Raffles, terwijl hij zijn heldere grijze oogen op het papperig gelaat van den meelkoning richtte.

— Ja zeker, Mylord! Zelfs zou ik misschien niet in persoon naar Londen zijn gekomen, een volksuitgave van New-York, tusschen haakjes, als het niet de wensch van mejuffrouw, mijn dochter, was geweest, dat wil dus zeggen: haar bevel, om die zoogenaamde hoofdstad der wereld eens te zien! Ik zeg zoogenaamd, omdat ik voor mij geloof dat die titel aan New-York toekomt!

— De geleerden zijn het daaromtrent nog niet eens, Mr. Buck! zeide Raffles met een flauwen glimlach. Ik hoop dat mejuffrouw, uw dochter, een weinig beter over onze stad denkt.

— Dat zeide ik u toch al, Mylord! Uw parken en uw Thames zijn heerlijk! En ik geloof dat de beschaving hier ook nog wel wat hooger staat, dan aan gene zijde van den grooten haringvijver. Maar nu kom ik tot mijn verzoek, Mylord!

— Dat natuurlijk bij voorbaat wordt ingewilligd, antwoordde Raffles hoffelijk, maar zonder dat zijn stem ook maar een graadje warmer klonk.

— Welnu dan, voor wij vertrekken geeft papa nog een kleine partij aan zijn zakenvrienden — en ik zou het op prijs stellen, indien gij daarbij tegenwoordig zoudt willen zijn. En als uw vriend, mijnheer Slater, ons ook de eer zou willen aandoen...

— Het zal mijn vriend, zoowel als mijzelf, een groote eer zijn, Miss, antwoordde Raffles, terwijl er weder hetzelfde raadselachtige glimlachje om zijn

lippen verscheen, dat Charly zooeven reeds had waargenomen.

— Gij weet waar wij logeeren?

— Wie zou niet weten waar Theodor Buck logeert, riep nu de meelkoning op verwaanden toon uit.

— Mijnheer uw vader heeft volmaakt gelijk, Miss, zeide Raffles kalm, Dat zou de kleinste Londensche straatjongen u kunnen zeggen!

— Nu, de partij is over vier dagen! Wij vertrekken over zes dagen van hier.

— Het zal ons beiden een groot genoegen zijn, aan uw vriendelijke uitnodiging gevolg te geven! zeide Raffles, terwijl hij nogmaals één diepe buiging maakte.

Het jonge meisje knikte, terwijl zij haar blik over het krachtige gelaat van den Grooten Onbekende liet dwalen.

Er verscheen een vluchtige, pijnlijke trek om haar kleinen mooien mond en toen sloeg zij de oogen neder en verschool zich weder achter het reusachtige lichaam van haar vader.

De chauffeur bracht de auto op een bevel van zijn meester weder in beweging en deze viel door den schok in de kussens neder, met een geweld dat de zware auto in haar voegen deed kraken.

De beide vrienden keken de auto met den hoed in de hand eenigen tijd achterna.

Tot tweemaal toe keek het jonge meisje, welks tengere figuur bijna geheel in het niet zonk naast het machtige lichaam van haar vader, om naar de plek, waar zooeven de ontmoeting had plaats gehad.

— Wij schijnen de aandacht van de jonge dame te trekken! zeide Raffles op spottenden toon, terwijl hij zijn paard liet keeren om door te rijden.

— Je zou beter doen als je in het enkelvoud sprak! riep Charly lachend uit. Ik ben stof en wind voor Ethel Buck, dat moet je toch ook wel gemerkt hebben!

— Aha? Dus die vriendelijke aandacht zou mij alleen gelden, meen je?

— Maar wie anders dan jou, beste Edward! riep de jonge man eenigszins ongeduldig uit. Heb je dan je oogen in je zak? Het jonge meisje wierp een zeer bijzonderen blik op je, terwijl je sprak.

— Zoo? Ik heb er niet op gelet! hernam Raffles onverschillig.

— Maar zegt je dat dan heelemaal niets?

— Het zegt mij volstrekt niets, beste Charly! antwoordde Raffles onverschillig. Hooftstens vind ik het eenigszins onaangenaam!

— Onaangenaam! riep Charly uit. Maar waarom dan toch?

— Omdat het geen aangename gewaarwording is als de dochter van den man dien wij aanstonds voor een groot vermogen gaan bestelen, een oogje op ons laat vallen.

Charly trok zoo hevig aan de teugels, dat zijn paard hinnekend op de achterbenen ging staan, en hem zeker zou hebben afgeworpen, als hij niet zoo'n voortreffelijk ruiter geweest was.

Toen het schoone dier, nog trillend van schrik en verwondering over die ruwe behandeling, weder op de vier fijne beenen stond, wendde Charly zich in de hoogste verbazing tot zijn meester met de vraag:

— Heb ik goed gehoord? Ben je van plan dien rijken meelkoning te bestelen?

— Is dat zoo iets bijzonders? vroeg Raffles op kouden toon. Maak ik daar dan mijn beroep niet van? Is deze man met zijn twee duizend dollar inkomen per minuut, niet de aangewezen persoon, om hem eenige honderd-duizend dollars af te tappen?

— Dat ontken ik volstrekt niet! antwoordde Charly, die nog altijd niet van zijn verbazing bekomen was. Het plotselinge van je mededeeling heeft me echter verrast en dan — twijfel ik ook een weinig aan de mogelijkheid, je plan ten uitvoer te brengen.

— Waarom?

— Omdat de man nog binnen een week vertrekt! En omdat hij hier in Londen natuurlijk omringd is door secretarissen en ander personeel.

— Wat dat betreft kan ik je gerust stellen! zeide Raffles. Hij heeft maar één secretaris bij zich en een kamerbediende, dat is alles, terwijl er met zijn dochter een kamenier is medegegaan. Maar het zou mij volstrekt niet kunnen schelen, of hij een halve compagnie bedienden heeft medegenomen, want ik ben niet voornemens hem hier in Londen te berooven!

— Waar dan?

— Op zee!

— Ga je dan mee op de boot?

— Ik denk er niet aan!

— Moet ik dan weder de berooving uitvoeren, zooals ongeveer een half jaar geleden? Toen wij de gouden staven voor de Amerikaansche Bank roofden?

— Ook niet!

De verbazing van Charly nam ieder oogenblik toe.

Hij keek zijn meester oplettend aan en zeide toen op zachten toon:

— Het schijnt dat je reeds een geheel plan hebt ont-

worpen! Het viel mij al op, dat je zoodra de meelkoning te Londen was aangekomen, je vermomming van lord Aberdeen had afgelegd en in een van je andere rollen, die van lord Chesterfield, optrad.

— Dat had inderdaad zijn doel, beste jongen! zeide Raffles glimlachend. Zoodra ik las, dat Theodor Buck naar ons land kwam om een reusachtig meelcontract met de Engelsche regeering af te sluiten, rees in mij het plan, hem te ontlasten van een gedeelte van zijn rijkdom!

— Maar hij zal toch wel niet met die millioenen in zijn zak rondloopen?

— Dat zeker niet! hernam Raffles kalm. Maar er bestaan toch nog zoiets als cheque-boeken.

— Je wilt hem dus een cheque laten teekenen?

— Een cheque voor 5 maal honderdduizend dollar!

— Vijfmaal honderdduizend dollars? stamelde hij.

— Geen cent minder!

— En hoe denk je dan wel aan boord te komen?

— Met behulp van een duikboot!

— Maar hoe wil je daar aan komen? Denk je die van de regeering te krijgen?

— Dat behoeft niet — ik heb er zelf een gemaakt!

HOOFDSTUK II.

De duikboot.

Charly Brand was al veel van zijn meester gewend, hij kende diens eigenaardigheden, en hij wist, dat het een eigenaardigheid van hem was zijn secretaris te verrassen met de wonderlijkste mededeelingen.

Hij herinnerde zich nog als den dag van gisteren de mededeeling omtrent den „Duivel der Lucht”, die wonderbaarlijke vliegmaschine, die hen reeds verscheidene diensten had bewezen.

Maar ditmaal had hij toch geruimen tijd noodig om van zijn verbazing te bekomen.

De jonge man was er geheel bleek van geworden en meende een oogenblik, dat zijn meester gekscheerde.

Maar een blik op diens ernstig gelaat was voldoende om hem van het onjuiste van die opvatting te overtuigen.

— Je spreekt dus in ernst? mompelde hij. Je hebt zelf een duikboot vervaardigd?

— Ik heb mij misschien een weinig onjuist uitgedrukt, hernam Raffles glimlachend, het spreekt van

zelf, dat ik niet alle deelen, waaruit de duikboot samengesteld is, eigenhandig heb vervaardigd.

— Die heb je dus in een fabriek laten maken?

— In acht verschillende fabrieken, en niet alleen in Engeland, maar ook in Frankrijk en Duitschland, zoodat de kans al zeer klein is, dat mijn geheim uitlekt.

— Maar hoe heb je de boot dan in elkaar gezet? En waar?

— Op de eerste vraag kan ik je antwoorden, dat ik met behulp van Henderson, en die van twee eenvoudige visschers de huid van de duikboot in elkaar heb gezet, en op de tweede vraag antwoord ik je: op de kust van het eiland Thorgatten.

— Het eiland waar je schatkamer zich bevindt, en dat op de Noorsche kust is gelegen?

— Juist! Er wonen slechts een paar visschersgezinnen, op dat ruwe, onvruchtbare rots-eiland, die het hoogstens een paar keeren per jaar verlaten, om naar het vasteland over te steken en het noodzakelijke voor hun levensonderhoud in te slaan.

— Het duizelt mij, beste Edward. Maar nu begrijp ik ook, waarom je in de laatste maanden telkens een paar dagen per week met Henderson op reis ging! Het heette dan dat je ging jagen, maar nu begrijp ik, waar je je tijd hebt doorgebracht!

— Ben je er boos om? vroeg Raffles glimlachend, terwijl hij de hand van zijn vriend greep en die krachtig drukte.

— Volstrekt niet! Ik weet nu eenmaal, dat het een van je eigenaardigheden is, mij steeds met dergelijke verbazingwekkende mededeelingen te verrassen. Maar nu je het mij eenmaal hebt meegedeeld, mag ik ook wel een paar vragen doen?

— Ge gerust je gang! Niets zal mij liever zijn dan erop te antwoorden.

— Is er iets bijzonders aan je uitvinding?

— Dat geloof ik haast wel! Zij is onder water, wat de „Duivel der lucht” in de wolken is!

— Laat ons eens zien, dan moet zij om te beginnen zeer snel zijn.

— Voor een duikboot buitengewoon snel, beste Charly! Zij vaart onder water 30 knopen en daarboven minstens vijftig!

Charly slaakte een kreet van verbazing.

— Maar dan zou je onderaardsch schip onder water even vlug varen als onze snelste torpedojagers!

— Ja, dat komt ongeveer uit! hernam Raffles kalm.

— En boven water sneller dan de snelste renboot!

— Ook dat is juist, zeide Raffles, terwijl zijn oogen vroolijk schitterden.

— Maar dan moet die duikboot een geweldig gevaarte zijn!

— De „Dolphyn” — je ziet, dat ik haar reeds gedoopt heb -- is integendeel bijzonder klein! Zij kan hoogstens een achttal personen vervoeren. Je zult ook wel begrijpen, dat ik voor mijn doeleinden geen groo-tere boot noodig heb. Meestal zullen er niet meer dan drie of vier personen op aanwezig zijn, en de rest van de ruimte komt dan beschikbaar voor andere dingen — je begrijpt wel wat ik bedoel!

— Het klinkt ongelooflijk! Hoe groot is de „Dolphyn” dan wel?

— Ongeveer vijftien meter lang en twee meter breed en diep! Ik heb tien volle dagen noodig gehad, om haar geheele en al in elkaar te zetten.

— Maar waarmee is die fabelachtige snelheid bereikt?

— Met dezelfde middelen als die welke ik bij mijn vliegmaschine heb toegepast! Electriciteit, maar in als het ware gecondenseerden toestand, in zoo goed als onuitputtelijke accumulatoren geladen, volgens een geheel nieuwe methode. Maar waartoe geef ik je al die uitleggingen, je zult de boot zelf te zien krijgen.

— Wanneer? riep Charly gretig uit.

— Op den dag na de partij in het Carlton Hotel.

— Dus met behulp van de „Dolphyn” wil je je onderneming wagen?

— Ja!

— Henderson de chauffeur gaat natuurlijk mede?

— Dat spreekt vanzelf! Ik zou hem niet kunnen missen.

De beide ruiters waren al sprekende het geheele park uitgereden en bevonden zich nu dicht bij een zeer fraaie villa in de Regentstreet.

— Laten wij niet bij vergissing mijn villa binnengaan, Charly, riep Raffles lachend uit. Het heet dat Lord Aberdeen voor veertien dagen in Schotland is gaan jagen en het zou vreemd zijn, als Lord Chesterfield zonder meer het huis van zijn vriend William Aberdeen binnenging.

Zij reden de villa voorbij, sloegen een zijstraat in en brachten de paarden naar een stal van een groot heerenhuis, dat aan Lord Chesterfield toebehoorde, die echter de meeste maanden van het jaar buitenslands heette te vertoeven.

De volgende vier dagen werden besteed aan toebe-

reidselen voor het grootsche plan.

Raffles bracht zijn vriend langzamerhand op de hoogte van alle bijzonderheden en deze was al spoedig door denzelfden ondernemingsgeest aangegrepen als zijn meester.

Op den vijfden dag had de partij in het Carlton Hotel plaats.

Lord Chesterfield, en Charly Brand — de laatste had zich natuurlijk evenzeer moeten vermommen, begaven zich in sierlijk avond-toilet naar de weelderige vertrekken, waar gedanst en gesoupeerd zou worden, en het duurde geen vijf minuten of de schoone Ethel Buck, de dochter van den meelkoning, had zich van Raffles meester gemaakt.

Spoedig walsten zij tezamen door de prachtige danszaal en voor de zooveelste maal had Charly gelegenheid de verwonderlijke elegance op te merken, waarmee zijn meester de moeilijkste danspassen uitvoerde.

— Het is toch een merkwaardig man! mompelde hij in zichzelf. Zelfs een blinde kan zien, dat het hem maar één woord zou kosten, om dat schoone meisje tot vrouw te krijgen, zij verslindt hem als het ware met haar blikken. Zij laat de andere dansers eenvoudig aan hun lot over, maar hij ziet niets, of hij wil niets zien, en danst met hetzelfde koude, onbewogen gelaat, als waarmee hij zijn paarden afrijdt! De lust tot avonturen zit er bij hem zoo diep in, dat zelfs de milliarden van Theodor Buck niet in staat zouden zijn om hem te kluisteren.

Intusschen verliep de avond.

Charly deed eveneens zijn plicht en danste met verschillende dames, meest allen dochters van zeer rijke handelaars en kooplieden, maar even na het souper namen de beide vrienden afscheid van den meelkoning en diens schoone dochter, die er in haar avondtoilet allerbevalligst uitzag.

Toen zij naar huis liepen, daar de weg hoogstens een kwartier loopen lang was, bromde Raffles:

— Hoe langer ik dien vleeschberg ken, hoe minder berouw ik ervan zal gevoelen, hem van zijn dollars te ontlasten! De kerel spreekt letterlijk nergens anders over! Ik ben overtuigd, dat hij, met al zijn rijkdom, geen schilderij van Rembrandt van een houtsnede van Dürer kan onderscheiden. En dat hij danig in verlegenheid zou zitten als men hem eens vroeg, of hij het onderscheid kende van een wals van Strauss of de 9de Symphonie van Beethoven. Het blijkt hoe langer hoe meer waarheid te worden, dat de schatten dezer wereld wel zonderling verdeeld zijn.

— Maar zoo zal het wel eeuwig blijven, beste Edward! merkte Charly wijsgeerig op.

— Dat geloof ik niet, beste Charly! hernam Raffles op ernstigen toon. Het is natuurlijk niet met bewijzen te staven, maar ik ben er zeker van, dat er eens, misschien nog wel tijdens ons leven, een allervreeselijkste revolutie al het bestaande omver zal werpen en een beteren toestand zal scheppen voor degenen, die nu nog be-roofd zijn en in bittere armoede tot aan hun dood als slaven moeten zwoegen.

Zoo sprekende over verschillende onderwerpen van maatschappelijk belang, waarin Raffles het grootste belang stelde, bereikten zij het prachtige huis van lord Chesterfield.

Het sloeg juist twaalf uur toen zij de groote vestibule van het heerenhuis binnentraden.

Een reusachtig gebouwd man, in een keurige chauffeurs-uniform gekleed, trad hen tegemoet.

Het was Henderson, de trouwe chauffeur van lord William Aberdeen.

— Ben je in donker hier gekomen, Henderson? vroeg zijn meester, terwijl hij zich van zijn overgoed ontdeed.

— Ja, mylord! Het is niet mogelijk dat iemand mij gezien heeft!

— Zooveel te beter! Is alles voor de reis gereed?

— Ja, mylord, de „Zeemeeuw” ligt bij de Towerbrug in de Theems, in het schuitenhuis van de koninklijke jachtclub.

— Is er het noodige voor de reis aan boord gebracht?

— Ja, mylord!

— Dan vertrekken wij morgen om zeven uur, Henderson. Ga nu maar slapen!

De chauffeur boog zwijsend en was het volgende oogenblik door een zijdeur verdwenen.

Ook de beide vrienden begaven zich ter ruste en genoten een versterkenden slaap, ofschoon het moet gezegd worden, dat de nieuwsgierigheid den jongen secretaris nog geruimen tijd wakker hield.

Den volgenden morgen stonden zij om zes uur op en kleedden zich aan, tevens de vermomming als Lord Chesterfield en zijn vriend Slater afleggend.

Zij voorzagen zich van warme overkleeders en sterke waterdichte kaplaarzen.

Nadat zij het ontbijt gebruikt hadden schelde Raffles den chauffeur, die na eenige oogenblikken binnentrad.

Ook hij was in een dik pak gekleed en droeg een groot lederen valies in de hand.

— Laat ons nu eens zien, of wij niets vergeten heb-

ben! zeide Raffles, want wij komen hier niet meer terug, zooals je begrijpen zult, en beginnen den tocht van het Noorsche eiland Thorgatten af. Heb je je revolvers bij je, Charly?

— Zij zitten in dezen zak, en in den anderen heb ik honderd patronen!

— Nu, die zullen wel niet verbruikt worden. Henderson heeft in gindsch valies eenige zaken die ons nog wel te pas zullen komen, en ik heb zelf eenige verkleedingen in deze tasch en de noodige pruiken en schmink.

Hij wierp een blik om zich heen en riep toen op dramatischen, gezwollen toon:

— Vaarwel dan, gij woonstede van lord Chesterfield! Hij verlaat u weder om voorloopig niet binnen uwe vier muren terug te keeren.

— Laat ons de brieven niet vergeten, die wij zooeven geschreven hebben, en waarin wij afscheid van onze dierbare clubvrienden nemen, riep Charly spottend uit, terwijl hij op een dozijn enveloppen wees, die op een kleine ebbenhouten tafel in het midden van de hal lagen.

— Steek ze in je zak, Henderson en laat ze in de eerste de beste bus vallen! beval Raffles den chauffeur.

Zij verlieten nu de vestibule door een achterdeur, schreden door den tuin, openden een kleine deur in den hoogen muur en bevonden zich het volgende oogenblik in een stille achterstraat, waar geen levende ziel te ontdekken viel.

Snel richtten zij hun schreden naar de Theems-kade.

Om klokslag zeven uur hadden zij het boothuis van de Koninklijke Jachtclub bij de Towerbrug bereikt.

Een oude man, in een zeemanstrui en met een rooden verweerden kop die op een mijl afstand den oud-varens-gast verried, kwam hen met de pet in de hand tege-moet.

— De „Zeemeeuw” ligt al op u te wachten, lord-schap, zeide hij op onderdanigen toon. Ik heb de boot al naar buiten gehaald.

— Goed zoo, Johnson, zeide Raffles, terwijl hij den bewaarder van het boothuis een geldstuk in de hand drukte. Dan zullen wij ons maar dadelijk inschepen.

De drie mannen daalden de steenen trap naar de Theems af, gevolgd door Johnson, den opzichter van de jachtclub.

Naast het bootenhuis lag een groote, fraaie motorboot van teakhout, voorzien van een groote kajuit.

De drie reizigers begaven zich onmiddellijk aan boord.

Henderson de chauffeur overtuigde zich, dat de benzine- en olie-tanks gevuld waren.

— Alles klaar, Henderson? vroeg Raffles.

— All right, mylord!

— Maak dan maar los, Johnson, beval Raffles.

De opzichter gooide den tros los en wierp dien aan boord.

Henderson had het stuurwiel gegrepen en bracht den machtigen motor in beweging.

Als het ware met een sprong schoot de „Zeemeeuw” vooruit, door het donker gele Theemswater, terwijl haar schroef de golven tot kokend schuim zweepde.

In zeer snelle vaart voer de motorboot de Theems af.

Om tien uur in den morgen had de „Zeemeeuw” de Theems-monding bereikt en voer zij, in volle vaart rondom South-End.

Rechts van de reizigers verhief de vuurtoren van Sheerness zijn spits.

Een uur later was er van de Engelsche kust niets meer te zien dan een witte nevel, die spoedig eveneens uit het gezicht verdween.

De „Zeemeeuw” bevond zich nu in volle zee.

De boot was echter volmaakt zeewaardig en doorkliefde snel de golven van de Noordzee.

Zonder ophouden voer de motorboot in Noord-oostelijke richting, tot de Noorsche kust in de wazige verte opdoemde.

— Moet ik langs de kust varen Mylord, of zal ik recht op het eiland aanhouden? vroeg Henderson.

— Wij hebben niet veel tijd te verliezen, dus zet maar rechtstreeks koers naar Thorghatten! antwoordde Raffles.

Zonder ophouden werd de tocht voortgezet.

Spoedig kwamen de woeste fjorden en de naakte klippen van Noorwegen in het gezicht.

De motorboot voer tusschen de Shetlands-eilanden en de Noorsche kust door, liet die aan stuurboord liggen, voer achtereenvolgens voorbij Kristiaansund, het eiland Vitton en bereikte eindelijk na een gelukkig volbrachten tocht, het rotsachtige, eenzame eiland Thorgatten, dat niet veel meer is dan een naakte rots, die zich uit zee verheft, en die slechts bewoond is door eenige visschersgezinnen, die er een schamel bestaan vinden.

Een tamelijk breede zeearm scheidt dit rotsachtige eiland van de kust die in dit woeste gedeelte van Noorwegen eveneens zeer schaars bewoond is.

De boot legde aan in een kleine kreek, die bijna geheel door rotsen omgeven was, en die men van uit zee zelfs onmogelijk kon waarnemen.

De ingang van deze kreek was niet veel breeder dan een meter of vier en er behoorde heel wat zeemanskunst toe, haar binnen te varen.

Bij eb was dit zelfs geheel onmogelijk, daar bij het terugvloeiende water de toppen van de klippen boven de golven uitstaken, die als het ware den drempel van deze kleine kreek vormden.

Henderson zette den motor stop, en liet de „Zeemeeuw” kalm op het strand loopen, dat hier uit zeer fijn zand bestond.

Zijn meester kon nu droogvoets aan wal gaan.

Geen enkel geluid deed zich op deze eenzame plek hooren, behalve het gekras van de groote scharen zee-meeuwen en zee-arenden, die van en naar de hooge nesten op de rotsen vlogen.

— Daar ik onze schatkamer pas een week geleden onderzocht en alles in orde bevonden heb, zullen wij maar geen tijd verbeuzelen om onze geheime „safe” opnieuw te bezoeken, Charly! zeide Raffles. Je zult zeker wel zeer nieuwsgierig zijn naar mijn „Dolphijn” is het niet?

— Dat kun je je wel voorstellen! zeide Charly glimlachend.

— Welnu, volg mij dan maar, wij bevinden er ons hier op nauwelijks honderd schreden vandaan.

— Hoe is dat mogelijk! zeide Charly, terwijl hij vol verbazing om zich heen keek.

— Ja, je zoudt het niet vinden, als ik je den weg niet wees, zeide Raffles trotsch. Mijn schip is goed verborgen, dat beloof ik je. Ten eerste is deze kreek van zee uit niet te zien, en welke zeevaarder zou het ook in zijn hoofd krijgen om hier aan te leggen, op dit dorre onvruchtbare rots-eiland. Je ziet echter wel, dat het zeewater daar aan onze rechterhand, tamelijk diep landinwaarts dringt. Het is nu eb, en daarom is de geul nauwelijks een paar decimeter breed, maar bij vloed wordt daar een kanaal gevormd, van bijna vier meter breedte.

— En waar leidt dat kanaal heen?

— Dat zul je aanstonds zelf zien!

De beide vrienden, gevolgd door Henderson, liepen over het fijne helder gele zand naar het smalle kanaaltje en volgden het, tot zij voor een steilen rotswand stonden.

Deze vertoonde aan zijn benedenkant een groote opening van omstreeks vijf meter hoogte en daarin verdween het kanaal!

— Als de vloed opkomt, beste Charly, zou ik 't niemand aanraden een voet in deze spelonk te zetten, hij

zou jammerlijk om het leven komen, want het zeewater, dat hier ter plaatse bijna vijf meter stijgt, zou bij vloed die geheele opening vullen!

— Ik ken deze plek in het geheel niet! zeide Charly, terwijl hij langzaam rondkeek.

— Dat is geen wonder, ik zou haar waarschijnlijk ook niet gekend hebben, als ik er niet naar gezocht had. Ik moest zoo iets hebben, om er mijn schip te verbergen. Volg mij nu maar!

Hij stapte zonder aarzelen met zijn zware zeelaarzen in het water, dat hem tot onder de knieën reikte en daalde door het smalle kanaal, tot hij onder den boog stond van het gewelf, dat de natuur hier in de klippen had uitgehouwen.

Charly slaakte een kreet van verbazing.

Toen zijn oogen een weinig aan de halve duisternis gewend waren, een soort groenachtige schemering, die er heerschte, zag hij, dat hij zich aan den ingang van een hol bevond, dat zich blijkbaar zeer ver onder den berg uitstreekte.

De bodem was met zeer fijn zand bedekt.

En zachtjes kabbelde het water van het smalle kanaal.

Ongeveer tien minuten liepen zij voort.

Het kanaal werd steeds ondieper, en eindelijk liep het in het fijne zand dood.

Nog ongeveer honderd schreden liepen zij voort, tot Charly plotseling bleef stilstaan, en naar een groot, zonderling gevormd voorwerp wees, dat midden in het hol, op het glinsterende zand lag, als een eenzaam onwereldlijk monster, dat in diepe rust gedompeld was.

Henderson stond stil.

Met uitgestreken arm wees hij op het voorwerp.

— Dat is de „Dolphyn”, zeide hij op zachten toon, en er was een zachte trilling in zijn stem, toen hij die woorden uitsprak.

Zwijgend naderden zij.

Eindelijk bereikten zij de duikboot.

Zonder een woord te spreken, liep Charley er eenige keeren omheen.

Hij streek met de hand over de buitenhuid van het schip, dat een zonderlinge, lichtgroene kleur had en als glas glansde, betastte de uitstekende deelen, bekeek het roer en de uitstekende vlakken, waarmede men het schip kon laten rijzen of dalen, en bleef eindelijk vlak voor zijn meester stilstaan.

— Het lijkt niet veel op de gewone duikbooten, zoide hij, het is een zeer vreemd voorwerp, Edward!

— Je bedoelt zeker die twee schroeven zonder einde op zij van de boot?

— Ja, die vooral! Waarvoor dienen die eigenlijk?

— Wel, beste jongen, zij vormen het hoofdbestanddeel van mijn schip. De boot schroeft zich als 't ware vanzelf met verbazende kracht en snelheid door het water heen. En behalve deze twee zijdelingsche schroeven, bevindt er zich achteraan nog een, zooals je ziet.

— Waartoe dient die zonderlinge glans van het schip?

— Wel, opdat men het bijna niet van de golven der zee zou kunnen onderscheiden, zelfs als het in half ondergedompelden toestand vaart. De boot is met een soort glanzende phosphoriseerende verf bestreken, die het meest op flesschengroen gelijkt, zooals je ziet.

— Waar is de ingang van het schip?

— Bovenaan, evenals bij gewone duikbooten!

— Maar ik zie geen commandotoren?

— Die was op mijn duikboot ook totaal overbodig! antwoordde Raffles kalm. Zulk een toren belemmert de snelheid aanzienlijk.

— Maar de periscoop? vroeg Charly nieuwsgierig.

— De periscoop? herhaalde Raffles op minachtenden toon. Denk je dat ik nog zoo achterlijk ben om zulk een kwetsbaar gevaarlijk toestel mede te voeren?

— Maar hoe wil je dan zien, wat er op de oppervlakte van de zee voorvalt, als de „Dolphyn” geheel ondergedompeld is! riep Charly uit.

— Kom mee, dan zal ik het je toonen!

Raffles nam Charly onder den arm en bracht hem naar de voorzijde van het schip.

Hij wees naar een glazen plaat van buitengewone dikte, die in den vorm van een groote, bolvormige lens geslepen was.

— Deze schijf van kristal, zeide Raffles, is in een hoek van 45 graden aan de bovenzijde van den voorsteven geplaatst. De beelden van de schepen die aan de oppervlakte varen, worden in deze lens opgevangen en sterk vergroot op een vlakken spiegel geworpen, die zich binnenin het schip bevindt. Ik hoef mij dus volstrekt niet te vermoeien, door het turen in een klein kijkgat van een periscoop, dat het beeld toch maar gedrongen weergeeft, maar ga voor mijn tafel zitten, waarop mijn spiegel ligt, en kan dan de beweging van elk schip volgen, alsof ik mij aan boord van een mailboot bevindt.

— Dat is verbazend! riep Charly uit. Maar de straalbreking van het water dan?

— Ik moet erkennen, dat mijn toestel waarschijnlijk niet goed zal werken, als ik mij op grooter diepte dan een meter of vijf of tien ophoudt! Maar dat is voor mijn doel volstrekt niet noodig. Als het dek van de „Dolphyn”, dat bijna volmaakt rond is, zooals je ziet, op het kleine platform na, maar enkele decimeters onder de golven is gedompeld, dan geef ik het den beste te doen, haar zoo te ontdekken!

— En de beweegkracht is electrisch?

— Steeds en overal electrisch! Met benzine houd ik mij niet op. Maar de straal van actie van mijn schip is dan ook bijna onbeperkt. Ik geloof gerust te mogen zeggen, dat ik er de geheele wereld mee zou kunnen omvaren, voor dat het noodig zou zijn, de platen van de accumulators opnieuw te laden.

— En mag ik de inrichting van binnen zien?

— Daar is nu weinig tijd voor, beste jongen! De vloed komt aanstonds op, en wij moeten de „Zeemeeuw” nog bergen, aanstonds zul je tijd in overvloed hebben, om het binnenste van de „Dolphyn” te bestudeeren.

De drie mannen gingen nu snel het hol weder uit, waarin het daglicht slechts met moeite doordrong.

— Ik begrijp mij niet, hoe je hier hebt kunnen zien en werken, merkte Charly op, toen zij snel over het fijne zand voortschreden.

— Dat ging anders zeer gemakkelijk! antwoordde Raffles met een glimlach. Ik werkte met electrisch licht.

Charly slaakte een kreet van verwondering.

— Heb je hier electrisch licht laten aanleggen? riep hij uit.

— Dat wil zeggen, ik heb het met Hendersons hulp zelf gedaan. Je weet natuurlijk zelf heel goed, dat zich hier op het eiland een kleine geheime electrische installatie bevindt, om de stalen deuren van onze schatkamer in beweging te brengen, het valluik en nog eenige andere van onze uitvindingen, waaronder ook het electrisch licht. Welnu, ik heb eenvoudig een paar draden afgetakt en het bestaan van gewone gloeipeertjes zal je wel niet onbekend zijn.

Charly schudde het hoofd.

— Je bent een geniale kerel! riep hij uit. Je zou als ingenieur een grooten naam hebben kunnen maken.

— Het is mogelijk! antwoordde Raffles, maar ik ben zeer tevreden met mijn bestaan.

Zij hadden nu den uitgang van het hol bereikt.

Het tij was aan het wisselen, en aanstonds zou de vloed geleidelijk opkomen.

Reeds spoelden zijn eerste golfjes tot aan den achtersteven van de „Zeemeeuw”.

De drie mannen duwden de motofboot weder in het water, sprongen er in en voeren naar een tweede zijkanaal, dat tusschen de hemelhooge rotsen vrij diep tot in het binnenste van het eiland doordrong.

Bij een vooruitspringende rots sprongen zij weder uit de boot, trokken haar in een kleinen inham, laadden de kist met levensmiddelen, de geweren en de valiezen uit, en droegen deze op hun schouders in twee gangen tot aan den ingang van het hol.

Toen zij voor den tweeden keer terugkwamen, met de bagage beladen, reikte het zeewater hun reeds tot aan het midden.

— Als wij nog een half uur gewacht hadden, zou het ons niet zoo gemakkelijk hebben gevallen het hol binnen te gaan! merkte Raffles wijsgeerig op. Wij zouden dan tot de volgende eb moeten wachten, die pas over een paar uur opkomt, en het is zeer wel mogelijk dat wij dan de Cormoran, het schip met onzen meelkoning aan boord, gemist zouden hebben — en dat zou om verscheidene redenen jammer zijn geweest.

HOOFDSTUK III.

De jacht op de chèque.

Het zeewater bedekte den bodem van het hol, dat zachtjes oprees, reeds voor een groot gedeelte.

De boot lag echter nog op het droge, maar reeds begonnen de eerste kleine golfjes tegen haar boeg te spoelen.

Raffles klom tegen een kleine steile ladder op, die den omtrek van de duikboot volgde en bereikte zoo het kleine platvorm, dat nauwelijks tachtig centimeter breed en bijna drie meter lang was.

Er bevond zich een laag hek omheen, bijwijze van verschansing, dat tijdens de vaart kon worden neergeslagen.

Henderson en Charly reikten hem de bagage toe, die Raffles in de duikboot neerliet.

Daarop beklom Henderson op zijn beurt het smalle dek van de „Dolphyn”, waarvan een stalen ladder naar het binnenste van het schip afdaalde.

Het luik had den vorm van een dak, teneinde de drukking van het water beter te kunnen weerstaan.

Henderson daalde op verzoek van Raffles het eerst

in de duikboot af en eindelijk kwam Raffles van de ladder af.

Hij schoof het luik dicht en nu was het in de duikboot volslagen duister.

Raffles tastte even rond, drukte op een knop en onmiddellijk verspreidde zich een helder licht door de ruimte.

Charly zag nu, dat zij zich aan het begin van een smalle gang bevonden, die blijkbaar midden door het vaartuig heenliep, en waarop aan weerszijden deuren uitkwamen.

— Je begrijpt dat ik met de ruimte heb moeten woekeren, merkte Raffles glimlachend op. Ik wilde mijn schip zoo klein mogelijk maken, zoodat ik zelfs de onaanzienlijkste krekken kan binnenvaren. De gang die je daar voor je ziet is slechts vijftig centimeter breed. Maar daar wij gelukkig geen van allen aan veretting lijden, is het meer dan voldoende om er door te kunnen loopen. De vertrekjes ter weerszijden zijn dus ongeveer een meter breed. Daarentegen is de hoogte en lengte bijna twee meter. In den voorsteven van de duikboot is het gemeenschappelijk vertrek waaraan ik de meeste zorg besteed heb, omdat wij ons daar waarschijnlijk het meest zullen ophouden.

Charly wierp een verbaasden nieuwsgierigen blik om zich heen.

— Waar is het schip eigenlijk van gemaakt, vroeg hij verwonderd. Van staal?

— Het is ongetwijfeld van staal, maar van een bijzondere constructie! Het is verbazend hard en toch tevens van buitengewone taaheid en zoo sterk, dat de platen nauwelijks twee millimeter dik zijn. Slechts de buitenwand van de „Dolphyn” is iets dikker, op de meest gevaarlijke plaats 4 millimeter en overal elders drie!

— Het is verbazend! mompelde Charly. Maar zeg mij nu eens, vervolgde hij, hoe denk je hier eigenlijk weg te komen?

— O, daarvoor zal de zee wel zorgen! antwoordde Raffles luchtig. Voor wij het luik sloten, heb ik het anker gelicht, dat mijn schip stevig op den bodem van het hol vasthield, want telkens als de vloed opkwam, steeg het water in het hol tot een hoogte van zes meter en als de „Dolphyn” niet had vastgelegen, zou zij natuurlijk zijn afgedreven en misschien door de kracht van de golven tegen de wanden te pletter zijn geslagen.

— Maar je zult niets kunnen zien!

— Daarin vergis je je toch. Ik heb een zoeklicht

aangebracht, dat het zeewater tot op een afstand van bijna honderd meter daghelder verlicht.

— Ongelooflijk! Wil je wel gelooven, dat ik mij op het oogenblik ongeveer juist zoo gevoel als die Franschman, dien het noodlot aan boord van de „Nautilus”, het wonderlijke onderzeesche schip van kapitein Nemo, voerde?

— Ja, je zult nu onwillekeurig herinnerd worden aan het meesterwerk van Jules Verne! zeide Raffles glimlachend. Maar wat van dien grooten schrijver louter fantasie was, dat is hier tastbare werkelijkheid, beste jongen!

Een zacht gerucht buiten het schip deed hem ophouden.

— Ik geloof, dat het zeewater al om de boot heen spoelt, zeide hij, terwijl hij op zijn horloge keek. Ik zal je nu spoedig de inrichting van de „Dolphyn” laten zien.

Hij ging de smalle gang door en opende de deur.

— Je begrijpt, dat ik overal schuifdeuren heb moeten aanbrengen, zeide hij. Openslaande deuren zouden op dit schip natuurlijk uit den boeze zijn. Dit is jouw kajuit.

Charly trad het vertrekje binnen.

Het was inderdaad niet meer dan 1 meter breed, maar men merkte dit nauwelijks, zoo practisch was het geheel ingericht.

Tegen een van de zijwanden was op dit oogenblik een soort brits opgeklapt.

Het beddengoed was in een kleine smalle kast opgeborgen, evenals de waschrichting.

Een kleine tafel, die eveneens tegen den wand kon worden opgeklapt, en een gemakkelijke rieten stoel voltooiden het ameublement.

Het tweede vertrekje, juist op dezelfde wijze ingericht, was voor Raffles bestemd en een derde, aan de overzijde van de gang, voor Henderson.

Dit derde vertrekje bevond zich het dichtst bij de machinekamer, welke zij nu bezochten.

Charly slaakte een uitroep van verbazing, toen zij deze binnentraden.

— Ik had het mij veel grooter voorgesteld! riep hij uit.

— Dat dacht ik al! zeide Raffles glimlachend. Maar mijn machinerie heeft niet veel ruimte noodig, en toch verzekert ik je, dat zij een kracht van zeventuizend paardenkrachten kan ontwikkelen.

— Het klinkt ongelooflijk! riep Charly uit. Dit rader-

werk brengt dus die beide zonderlinge schroeven aan weerszijden van het schip in beweging?

— Ja, en door het overhalen van dien hefboom kan Henderson tevens de achterste schroef inschakelen, waardoor de snelheid tot op haar maximum verhoogd wordt. Deze kleine dynamo zorgt voor de verlichting en die andere daar in dien hoek voor de luchtverwekking, ingeval wij langer dan twee uren onder water moeten blijven. Deze elektrische pomp regelt het in- en uitlaten van den waterbalast, die de „Dolphyn” doet rijzen en dalen. Dit kleine handwiel staat in verbinding met de muurvlakken. Wanneer het eenmaal in een zekeren stand is gesteld en vastgezet, blijven die vlakken steeds in dezelfde positie en snelt de boot onder water steeds nauwkeurig op dezelfde diepte voort.

Het klotsen van het water rondom de boot werd steeds luider, en nu werd ook een zachte schommelende beweging van de „Dolphyn” duidelijk merkbaar.

— Het schip wordt al van den bodem opgelicht! zeide Raffles. Nog een kwartier en wij zullen tot voor den uitgang kunnen varen. Is de machinerie geheel in orde, Henderson?

— Ja, Mylord! antwoorde de chauffeur, die zich van zijn jas ontdaan had, zijn mouwen had opgestroopt en alle deelen van de machine aan een nauwkeurig onderzoek had onderworpen.

Een kwartier verliep.

Raffles wierp een blik op het peilglas.

— Wij hebben thans anderhalven meter water om ons heen, dat is ruim voldoende. Op weg, Henderson!

Henderson trad de kleine machinekamer binnen en legde de hand op een kleinen glinsterenden hefboom, dien hij met een korten ruk overhaalde.

Dadelijk liet zich een nauw merkbaar gonsen in de kleine ruimte hooren.

Een paar glinsterende wielen begonnen met groote snelheid te wentelen.

Toen kwam er beweging in de boot.

— En ga nu mede naar de voorzijde van de „Dolphyn”, zeide Raffles, terwijl hij Charly bij den arm greep.

Zij liepen nu weder achter elkander door de smalle gang tot aan het midden van de boot.

— Je zult wel begrijpen, dat het luik nu hermetisch gesloten is! zeide Raffles glimlachend. Ik verzeker je, dat er geen droppel water in het binnenste van mijn schip kan doordringen.

— Ik ben blij, dit te hooren, merkte Charly lachend

op, want het tegendeel zou ons onaangename oogenblikken kunnen bezorgen.

Zij staken nu de kleine vestibule over, die zich juist onder het luik bevond en vervolgden hun weg, dwars door de boot, waarbij zij een tweede gang volgden, die in alles op de eerste geleek.

Het eenige onderscheid was, dat zij zich nu naar de voorzijde van het schip richtten.

Weder opende Raffles eenige deuren achter elkaar.

— Dit is de opslagplaats voor de levensmiddelen! zeide hij. Je ziet wel, dat hier ruimte genoeg is, om desnoods voor een vol jaar te kunnen medenemen; die kisten, doozen en blikken, die je daar ginds ziet opgestapeld, bevatten geconserveerde levensmiddelen, voor drie personen, gedurende een maand! Daar in dien hoek staat het reservoir voor het drinkwater. Ik ben er echter op voorbereid, dat het door een of ander ongeval lekstaat, en een klein toestel van mijn vinding stelt mij in staat het zoutgehalte uit het zeewater te trekken, en het aldus uitstekend drinkbaar te maken.

De beide vrienden vervolgden hun weg.

— In dit kleine vertrekje vind je een kleine bibliotheek met lessenaars, een paar stoelen en rookgerei! zeide Raffles.

— Dat ziet er zeer aardig en gezellig uit! zeide Charly, terwijl hij een bewonderenden blik door het kleine keurige vertrekje liet dwalen.

— Niet waar? De inrichting daarvan heeft ons, Henderson en mij, dan ook heel wat meer tijd gekost dan het ineenzetten van het eigenlijke schip.

Een derde vertrekje bleek eenige reserve-accumulatoren en tal van reservestukken voor de machine te bevatten, zoodat deze onmiddellijk gerepareerd zou kunnen worden, indien er iets aan mocht breken.

Tevens bevatte dit vertrek eenige bussen smeeroilie, poetslappen, elektrische draad, werktuigen, kortom alles wat er noodig was om het mechanieke hart van de „Dolphyn” geregeld te doen kloppen.

Ten slotte bereikten zij aan het einde van de gang een laatste deur.

Raffles opende haar langzaam en zeide:

— Nu krijg je om zoo te zeggen het statie-vertrek van de boot te zien, wat wij landrotten onzen salon noemen. Zooals je ziet strekt het zich over de geheele breedte van de boot uit, en is dus bijna 2½ meter breed. Daar het bijna drie meter lang is, mag ik hier gerust van een ware zaal spreken.

Hij opende de smalle deur.

Charly slaakte een kreet van verbazing.

Het vertrek dat de beide vrienden nu binnen traden, was met eikenhout beschoten en op sierlijke wijze gemeubeld.

In het midden stond een tafel van Slavonisch eikenhout en daaromheen eenige gemakkelijke stoelen.

In een hoek was een klein orgel geplaatst, waarvan de pijpen tot aan de zoldering van het vertrek reikten. Daartegenover bevond zich een gemakkelijke sofa, waarvoor een prachtig bewerkt Arabisch rooktafeltje was geplaatst.

Op den grond lag een dik Smyrna tapijt.

Raffles had bij het binnentreden den schakelaar omgedraaid, en het vertrek baadde in een zacht electrisch licht, dat van de zoldering en de wanden afstraalde.

— Maar dit is een ware pronkzaal, riep Charly opgetogen uit.

— Ik ben blij, dat het je bevalt, zeide Raffles glimlachend. En ik erken dat het voor zulk een klein vaartuig, niet zoo kwaad is, maar je hebt nog niet alles gezien.

Hij schreed snel door het vertrek en draaide een kleinen slinger om, die zich aan de voorzijde van het vertrek bevond, daar, waar de wand het smalste was, nauwelijks anderhalve meter breed, hetgeen een natuurlijk gevolg was van de omstandigheid, dat de boeg van het schip spits toeliep.

Weder slaakte Charly een kreet van bewondering.

Hij kwam naast zijn meester staan en legde hem ontvoerd de hand op den arm.

— Welk een schoon schouwspel! riep hij uit.

Inderdaad, het was een merkwaardig tooneel, dat zich voor de oogen van de beide mannen ontrolde!

Raffles had het sterke zoeklicht in werking gebracht en een straal zuiverwit, buitengewoon prachtig licht, weerkaatste nu in het heldergroene zeewater, dat in zware golven de onmetelijke spelonk binnen stortte.

De straal van het zoeklicht viel verderop in een breeden bundel op den dichtstbijzijnden wand van het hol en deed het als een reusachtigen diamant fonkelen.

Charly had zich niet dadelijk rekenschap gegeven, hoe het kwam, dat hij dit alles kon zien, maar toen hij zijn opgetogen bewondering voldoende had lucht gegeven, bemerkte hij eerst goed dat hij voor een klein kijkgat van ongeveer twee decimeter middellijn stond, dat was afgesloten met een plaat kristal helder, dik glas.

En nu merkte hij op, dat Raffles eveneens voor zulk een kijkgat had plaats genomen, dat zich op eenigen afstand daarvan bevondt.

— Maar dit glas moet van buitengewone dikte zijn,

Edward! zeide Charly, als het den druk van het water moet weerstaan.

— Dat zou je toch zeer meevallen. Deze glasplaten zijn nauwelijks een decimeter dik en dat is ruim voldoende om weerstand te bieden aan den druk van het water, als wij tenminste niet dieper afdalen dan tien meter, en dat is volstrekt niet noodig.

Op dat oogenblik kwam een zware golf aanrollen, die met kracht tegen de kijkglazen stootte.

Charly week onwillekeurig verschrikt achteruit, maar hij zag, dat de golf zich machteloos te pletter liep tegen het sterke glas.

— Je ziet, dat het een stootje kan verdragen! riep Raffles lachend uit. Nu heb je de voorste kijkglazen, maar hier op zij bevinden er zich nog twee, opdat wij ook kunnen nagaan, wat er terzijde van het schip gebeurt.

Hij schoof een kleine stalen dekplaat terzijde en nu kon Charly door het dikke glas een blik werpen, die de volle uitgestrektheid van het hol omvatte.

Raffles deed het krachtige zoeklicht draaien en dit straalde nu beurtelings op alle wanden van het hol, dat langzamerhand vol liep.

Intusschen voer de „Dolphyn” langzaam, maar gestadig naar den uitgang.

Raffles keek op zijn horloge.

— Wij zullen niet meer boven water door de opening heenkomen! merkte hij op. Ga mede, dan zal ik Henderson zijn bevelen geven. Het is trouwens noodig, dat je de behandeling van de machine evengoed leert kennen als hij, want in geval onze brave chauffeur ziek werd, of een ongeluk kreeg, zou je hem moeten vervangen.

Zij liepen weder terug en gingen door de smalle gang naar de machinekamer, waar zij Henderson druk aan het werk vonden.

— Wij moeten dalen, Henderson, zeide Raffles. Het zeewater heeft den ingang van het hol al afgesloten.

Inderdaad — het pijlglas wees duidelijk aan, dat het dek van de „Dolphyn” zich slechts enkele centimeters boven de oppervlakte van het water bevond.

Raffles gaf Henderson eenige bevelen, waarvan Charly den aard niet begreep, en langzaam, als het ware voorzichtig naar haar weg tastend, stevende de „Dolphyn” naar den uitgang van het hol.

— Weet je wat ik mij verbaasd afvraag? riep Charly plotseling vol verwondering uit.

— Zeg eens op? vroeg Raffles glimlachend.

— Hoe is het mogelijk, dat Henderson hier achter in de boot in den blinde kan sturen?

— Dat doet hij in het geheel niet, mijn beste Charly, antwoordde Raffles.

Hij nam Charly bij den arm en voerde hem achter het kleine stuurrad, dat Henderson met krachtigen greep omvat hield.

Hij zag nu, dat Henderson het oog strak gevestigd had op een stalen pilaar, van omstreeks een meter hoogte en die in alle richtingen kon worden versteld.

Tot zijn verwondering kon hij in dezen spiegel niet alleen den straal van het zoeklicht, maar ook het helder verlichte water voor de boot duidelijk zien!

— Hoe is dat mogelijk? riep hij uit, terwijl hij zich tot zijn meester wendde.

— Dat is tamelijk eenvoudig! antwoordde deze. Je hebt in je jeugd op kermissen ook wel eens een van die tentjes bezocht, waarvoor men voor een tamelijk grooten rondespiegel staande, die op een tafel is neergelegd, duidelijk alles kon waarnemen, wat er op het kermisterrein voorvalt, althans binnen een beperkten afstand. Dit is eenvoudig verkregen door een samenstelling van lenzen en spiegels. Als wij wat langer in het voorste dek waren gebleven, zou je gezien hebben, dat er zich op eenigen afstand boven de kijkgaten spiegels bevinden, die in een hoek van 45 graden zijn geplaatst en het beeld van de zee voor de boot weerkaatsen. Deze spiegels werpen dat beeld op hun beurt weder door een kaarsrechten koker, die aan de zoldering van de boot is bevestigd in een tweeden, en van daar in een derden spiegel, die vlak voor het stuurwiel van Henderson is opgesteld zooals je ziet. Dat is alles zeer eenvoudig!

— Het is alles zeer eenvoudig! herhaalde Charly langzaam. Maar jij bent een genie.

— Ja, mijnheer Brand! bevestigde Henderson kalm dezen uitroep. Mylord kan alles.

Een flauwe glimlach verscheen om de dunne lippen van den Grooten Onbekende, toen vervolgde hij:

— Mocht dit stelsel van spiegels door een of andere oorzaak vernield worden, dan is er nog niets verloren, want ik kan, in het voorste vertrek van de boot namelijk, gemakkelijk per telefoon, en als die ook mocht weigeren door een spreekbuis mijn bevelen naar de machinekamer overbrengen. En nu heb je ongeveer alles gezien! Nu heet het oppassen, want de doorgang is nauw.

Steeds voer de „Dolphyn” langzaam verder.

Er was bijna volstrekt geen trilling in de zonderlinge boot merkbaar.

Slechts als men zich in het midden van de duikboot bevond, was aan weerszijden van de wanden een zeer geringe trilling merkbaar, veroorzaakt door het draaien van de beide zijschroeven.

Raffles wierp een blik op het kompas, raadpleegde vervolgens nogmaals zijn horloge en nam nu zelf den hendel van het hoogtestuur ter hand.

Er werd geen woord gesproken!

Zoo helder als de dag verlichtte de straal van het zoeklicht het water.

Charly was langzaam het geheele schip door naar het voorste vertrek geloopt en keek nu vol aandacht door een van de kijkgaten naar buiten.

Een oogenblik zag hij niets dan een ondoordringbaren muur van water, maar langzamerhand leek er een donkere schaduw neer te dalen — het was de steeds meer naderbij komende rotswand.

Een oogenblik later schoof de „Dolphyn”, bestuurd door de vaste hand van Henderson, en zonder ook maar een oogenblik tegen de wanden van den nauwen doorgang te botsen, het hol uit.

Dadelijk daarna steeg het schip.

Charly wendde zich om.

Hij had de stappen van zijn meester achter zich gehoord.

Deze stond in het midden van het vertrek en was bezig met het luik.

Het zoeklicht ging uit, maar een breede straal zonlicht drong tot in het binnenste van de duikboot door.

Charly snelde naar het luik en klom achter zijn meester aan tegen de smalle ijzeren ladder op, die naar het dek voerde.

De zon stond laag aan den hemel en zond haar schuine stralen over de kreek.

Er was nu bijna niets meer te zien van het hol, dat op het oogenblik bijna geheel door den vloed bedekt was.

Langzaam gleed de boot over het woelige water van de kreek naar den uitgang en het was een zonderlinge gewaarwording voor Charly het schip zonder eenige aarzeling zijn weg te zien vinden, ofschoon er van een stuurman niets te zien viel.

De „Dolphyn” gleed door den uitgang van de kreek en bevond zich eenige minuten later in volle zee.

— Ben je niet bang, dat de visschers je zullen zien? vroeg Charly, die zich aan de stalen leuning vasthield, welke door Raffles was opgeklapt, dadelijk nadat zij het dek bereikt hadden.

— Daar is geen gevaar voor! antwoordde Raffles. En

als zij het zien, dan zullen zij aan een wonder moeten gelooven, want ik herhaal, dat er zelfs op tien meter afstand van de „Dolphyn” niets te zien is, zoozeer komen haar kleur en glans overeen met de golven van de zee.

— En wil je me nu eens zeggen waar we eigenlijk heen gaan?

— Dat zal ik je uitleggen, beste Charly. Wij laten de zee in de letterlijke beteekenis van het woord, links liggen en zoeken tusschen de Shedlands-eilanden en de Faröer door, dadelijk den Atlantischen Oceaan op, dat snijdt een zeer groot stuk van de route af.

— Wanneer vertrekt de „Cormoran”?

— Morgenochtend om zes uur!

— Dus dan behoeften wij toch nog niet te vertrekken, als onze boot zooveel sneller loopt.

— Neen, eigenlijk behoefde het niet, maar ik zie niet in, wat wij op de kust van dit doodsche eiland moeten uitvoeren.

— Heb je al eens een proeftocht met de „Dolphyn” gemaakt?

— Dat spreekt vanzelf. Anders zou ik niet met zooveel zekerheid over haar snelheid hebben kunnen spreken. Ik ben de vorige week met de „Dolphyn” naar IJsland heen en terug gegaan in twee dagen.

— Dat is verbazend!

— Ik moet er bijvoegen, dat ik toen uit de boot heb willen halen, wat er in zat, om te zien, wat zij in geval van nood zou kunnen presteeren, want behalve in uitzonderingsgevallen, is die snelheid maar hoogst zelden noodig en zou ook niet goed zijn.

— Zullen wij veel onder water varen?

— Niet meer dan noodig is! Jij houdt evenveel als ik van frissche lucht en de boot vaart aan de oppervlakte natuurlijk gemakkelijker en vlugger, dan in ondergedompelden toestand.

— Kun je vlug duiken?

— Als het luik eenmaal gesloten is, kan de „Dolphyn” in anderhalve minuut tot op een diepte van tien meter worden gebracht en in veertig seconden is het dek onder de golven verdwenen.

— Prachtig! Ik brand van nieuwsgierigheid om te zien, wat de „Dolphyn” kan verrichten.

— Nu, dan zal ik aan die nieuwsgierigheid maar eens gauw voldoen! zeide Raffles glimlachend.

Hij bukte zich en nam terzijde van het openstaande luik een telefoon van een haak, die blijkbaar met de machinekamer in verbinding stond.

Hij gaf Henderson eenige bevelen en hing de telefoon

aan een haakje, dat zich aan een van de steunsels der reeling bevond, zoodat hij het instrument ieder oogenblik weder ter hand kon nemen.

— En nu zou ik je sterk aanraden je goed vast te houden, beste Charly, want anders zou je wel eens van het dek kunnen worden weggeblazen.

De waarschuwing kwam geen oogenblik te vroeg.

Als een vurig ros, dat men onverhoeds de sporen heeft gegeven, schoot de „Dolphyn” plotseling vooruit.

Charly zette zich schrap, op het met geribd gummi bekleede dek en hield zich met beide handen aan de stalen reeling vast.

Binnen enkele minuten had de boot zulk een verbaasende snelheid bereikt, als Charly tot dusverre voor onmogelijk had gehouden.

Het was hem bijna niet mogelijk te spreken en om geregeld te kunnen ademen, moest hij met den rug van de vaartrichting afgekeerd gaan staan.

De „Dolphyn” leek niet door, maar over de golven te vliegen!

De beide zijschroeven en de achterste schroef, die nu eveneens in werking was gesteld, wierpen allen een zog op, dat zich tot aan den horizon uitstreckte, als een drievoudige baan van sneeuw wit schuim.

Een gierend, fluitend geluid werd hoorbaar, veroorzaakt door het met verbaasende kracht langs de stalen wanden van de boot vliedende water.

Na ongeveer tien minuten nam Raffles de telefoon weder ter hand, om een nieuw bevel te geven.

Dadelijk matigde de boot haar vaart en Charly kon weder spreken.

— Maar dat schip loopt harder dan een sneltrein! kreet hij.

— Harder niet, maar toch zeker wel even hard, zeide Raffles glimlachend, maar kom Charly, wij zullen iets nuttigen, want door al dat werken is mijn eetlust geprikkeld.

Zij daalden weder in de boot af en Raffles sloot zorgvuldig het luik.

— Er zal wel niets anders opzitten, dan het met koude maaltijden te doen, gedurende den tijd dat wij op zee zijn? vroeg Charly.

— Je vergist je alweder beste jongen! Je moest toch hebben begrepen, dat wij hier evengoed kunnen eten als in het eerste de beste restaurant. Er is immers electriciteit in overvloed aan boord. Ga eens mede, er is nog een plekje, dat ik je niet heb laten zien.

Vlak voor de machinekamer opende Raffles een deur,

die toegang bleek te geven tot een kleine, maar uitstekend ingerichte combuis.

Tegen den wand van het schip was een electriche oven geplaatst en aan de twee andere wanden en naast de deur hingen potten en pannen van aluminium, van verschillende afmetingen.

— Ik zal boete moeten doen! riep Charly lachend uit. Ik merk wel, dat je aan alles gedacht hebt.

Raffles trad weder naar buiten en riep tot Henderson, die het stuurwiel geen oogenblik verlaten had:

— Verwissel nu je rol van stuurman maar met die van kok, beste Henderson.

Hij nam het stuurrad van den chauffeur over en deze ging zijn handen wasschen aan een kleine fontein, die zich in de machinekamer bevond en begaf zich daarna naar het combuis.

Een half uur later zaten de beide vrienden in het voortrek van de „Dolphyn” aan een keurig gedekte tafel en deden zij den maaltijd, dien Henderson bereid had, alle eer aan.

— Het is mij, alsof ik droom! zeide Charly.

— Die toestand zal wel niet lang duren! merkte Raffles wijsgeerig op. Ik erken echter, dat het voor jou, dien ik aldus heb verrast, iets geheel anders is als voor mij, die de „Dolphyn” heb vervaardigd.

De beide vrienden staken nu een cigaret op en spoedig kronkelden de blauwe rookwolkjes door het kleine vertrek.

Toen de cigaretten waren opgerookt, nam Charly voor het kleine harmonium plaats, Raffles haalde zijn viool voor den dag en spoedig genoot de jonge man weder van het onvergelykelyk schoone spel van zijn meester.

Na een half uur brak Raffles, zooals hij vaak deed, zijn spel met een rauw accoord af, en legde zijn viool zwiingend weder weg.

Zijn gelaat was bleek en vertrokken.

Charly begreep wel ongeveer wat er in het gemoed van zijn meester omging en wachtte er zich wel voor, eenige opmerking te maken.

Met gebogen hoofd en zonder een woord te zeggen, verliet Raffles het vertrek en begaf zich naar de machinekamer.

Hij nam het stuurwiel van Henderson over en deze ging op zijn beurt zijn middagmaal nuttigen.

Het was nu reeds geheel donker, zooals Charly duidelyk door de kijkgaten kon waarnemen, die zich op dit oogenblik boven water bevonden.

Van tijd tot tijd doemde een rood of een groen licht

aan den horizon op, maar dit verschijnsel deed zich slechts zeer zelden voor, daar de Oceaan op deze plek schaars bevaren is.

Omstreeks zeven uur in den avond liet de „Dolphyn” de Shedlands-eilanden aan bakboord liggen.

Aan stuurboord straalde een helder licht van den vuurtoren op Syderö het meest zuidelyke eiland van de Faröer.

Toen Henderson zijn maaltijd zwiingend genuttigd had, kwam hij stil achter Charly Brand staan en legde zijn breede hand op diens schouder.

— Mylord moest geen viool meer spelen! zeide hij op ernstigen toon. Het doet hem geen goed!

— Dat schijnt zoo, Henderson! Het roept allerlei wreede herinneringen in hem wakker — van welken aard — dat weet ik niet, evenmin als jij het weet. Wij zullen dat ook wel nooit weten!

De chauffeur boog het hoofd en zijn oogen glansden vochtig toen hij zich omkeerde en zwiingend het vertrek verliet.

Eenige minuten later had hij het stuurwiel weder ter hand genomen en kwam Raffles weder binnen.

Hij scheen zijn kalmte reeds weder herkregeen te hebben.

— Wij zullen, als je het goed vindt, nu maar wat lezen, Charly, want te zien valt er in deze streken niet veel, en het is toch donker.

Hij trad op een klein wandkastje toe en nam er een paar boeken uit.

Spoedig was hij verdiept in de lezing van een zijner lievelingsschrijvers.

Charly had eveneens een kleinen bundel gedichten uit de kast gegrepen.

Traag verliepen de uren.

Om elf uur klapte Raffles het boek dicht en stond op.

— Wij mogen wel eens over de verdeeling van de wacht spreken, Charly, dat heb ik nog geheel vergeten. Ik neem nu het wiel van Henderson over, tot drie uur hedennacht. Jullie beiden gaat nu slapen en ik zal jou op dat tijdstip wekken, zoodat jij op jouw beurt kunt sturen.

— Maar hoe zul je dat kunnen doen? vroeg Charly.

— Heel eenvoudig, door op een electriche knop in den wand van de machinekamer te drukken, die met een electriche bel in je hut in verbinding staat. Ik verzeker je, dat je door het helsche lawaai van dat instrument wel zult wakker worden.

— Is het sturen van de boot moeilijk?

— Volstrekt niet, maar het moet geleerd worden! Ga daarom met mij mede, dan zal ik je de werking van de verschillende machinedeelen uitleggen. Daar het echter toch donker is, kunnen wij gerust op de oppervlakte blijven doorvaren. Je hebt niets anders te doen, mocht je een schip ontmoeten, er in een wijden boog omheen te varen.

— Dan zal het wel los loopen! zeide Charly lachend. Aldus werd de wacht voor dien nacht geregeld.

Henderson werd naar zijn hut gezonden om een welverdiende rust te gaan nemen en Charly ging bij zijn meester in de leer, om het doel en de werking der verschillende machinedeelen te leeren.

Na een kwartier was hij voldoende op de hoogte om aan hem het besturen van de „Dolphyn” te kunnen toevertrouwen.

Raffles bleef nu alleen in de machinekamer achter.

Het spreekt vanzelf dat het elektrische zoeklicht nu zij aan de oppervlakte voeren, gedooft was.

Charly begaf zich naar zijn hut en was spoedig ingeslapen.

Maar om klokslag drie uur werd hij weder wakker geschrikt, door het luid geraas van een elektrischen wekker, die vlak naast zijn hoofdkussen afliep.

Hij sprong overeind, draaide den schakelaar van het elektrische licht om en kleedde zich spoedig aan.

— Heb je je nu niet buitengewoon verveeld in dien tijd? zoo wendde hij zich tot zijn meester, die onbeweeglijk achter het stuurwiel stond.

— Volstrekt niet! antwoordde deze. Je weet wel, dat ik mij niet zoo spoedig verveel, en vooral niet als ik alleen ben, voegde hij er met een zonderlingen glimlach aan toe. Ik heb over veel dingen te denken, die menig mensch van schrik en ontzetting de haren te berge zouden doen rijzen — maar mij wekken ze juist op.

Charly antwoordde niet

Hij nam het stuurwiel zwiingend over en vroeg:

— Wanneer word ik afgelost?

— Om zeven uur komt Henderson weder, en dan moet je nog eenige uren rust nemen!

— Goed!

De stappen van Raffles stierven weg en Charly bleef alleen in de kleine machinekamer.

HOOFDSTUK IV.

De „Cormoran” in zicht.

Juist op het afgesproken uur drukte Charly op den knop van den elektrischen wekker, die in verbinding

stond met de hut van den chauffeur en binnen tien minuten verscheen deze, om zijn taak weder op zich te nemen.

Een zeer flauwe schemering in het Oosten kondigde het aanbreken van den dag aan.

De „Dolphyn” bevond zich op dit oogenblik ongeveer op vijf en vijftig graden noorderbreedte en twaalf graden westerlengte.

Indien het licht ware geweest, zouden de schepelingen op dit oogenblik de noordelijke groene kusten van Ierland hebben kunnen zien.

Daar dit echter voorloopig was uitgesloten, begaf Charly zich zonder gewetensbezwaar opnieuw naar zijn kooi, ontkleedde zich snel en sliep weldra in, om niet eerder te ontwaken, voor het woedend geraas van den wekker hem verschrikt overeind deed springen.

Hij keek op zijn horloge.

Het was tien uur.

— Goede hemel, wat is dat laat! riep Charly verschrikt uit.

Hij kleedde zich zoo snel mogelijk aan en begaf zich naar de machinekamer.

Henderson stond achter het stuurwiel.

Charly wierp een blik in den spiegel.

Tot zijn verwondering zag hij, dat het zoeklicht in werking was.

— Zijn wij onder gedoken? vroeg hij verbaasd.

— Ja mijnheer Brand, sinds tien minuten!

— Waarom?

— Omdat er een groot schip in het gezicht kwam!

— Maar men zal het zoeklicht kunnen zien van het schip af.

— Dat is niet waarschijnlijk, mijnheer Brand. Wij varen op bijna tien meter diepte.

— Snel?

— Ongeveer vijf en twintig knopen!

— Dat is nog vlug genoeg! riep de jonge man uit. Waar is Mylord?

— In het voorste vertrek, mijnheer Brand!

Snel liep de jonge man de gang door en trad den salon binnen.

Raffles stond met de handen op den rug, zachtjes fluitend, voor een der kijkgaten.

Hij draaide zich om, toen hij de stappen van Charly achter zich hoorde en riep opgewekt uit:

— Ben je daar, langslaper? Je hebt een belangwekkende manoeuvre gemist. Zooals je ziet zijn wij onder gedoken. Er kwam een groot schip in het zicht en ik vond het niet noodig, dat zij ons te zien kreeg.

— Is het nu nog te zien?

— Welzeker! Als je maar in de schuine lens kijkt.

Charly wierp een blik naar boven en zag door de schuine, dikke lens, duidelijk het beeld weerspiegeld van een zeer groot koopvaardijsschip, dat in volle vaart recht op hen af scheen te stoomen.

— Maar zij zullen ons overvaren! riep hij verschrikt uit.

— Daar is niet veel kans op.

— Maar dat schip komt recht op ons aan!

— Wat zou dat? Wij varen op tien meter diepte en dat schip heeft hoogstens zes meter diepgang. Het is een Noorsche houtvaarder.

— Waar zie je dat aan?

— Aan de deklading en aan de vlag.

Charly keek wat nauwkeuriger toe en zag dat inderdaad de Noorsche vlag uit den grooten mast van het schip woei.

Enkele minuten later scheen het schip vlak boven hen te zijn.

Charly kon niet beletten, dat zijn hart luid klopte.

Als Raffles zich vergist had, zouden zij in den grond worden geboord en een jammerlijken dood sterven.

Maar Raffles had zich niet vergist.

Het houtschip gleed op eenige meters afstand over hen heen en door een van zijglazen kon Charly zien, hoe het verdween.

— Nu kunnen wij wel weder boven water komen! zeide Raffles, er is heinde en verre geen schip te zien.

— Waar bevinden wij ons nu?

— Ongeveer ter hoogte van Limerick aan de westkust van Ierland.

Hij nam de telefoon van den haak en riep eenige bevelen tot Henderson.

Charly snelde naar de machinekamer, en zag juist, hoe Henderson de hefboomen in werking stelde.

Eenige oogenblikken later kwam de „Dolphijn” als om haar naam eer aan te doen, als het ware met een ruk boven de golven uit.

Het luik werd opengemaakt en enkele oogenblikken later ademden de beide vrienden weder de zuivere zeelucht in.

Geheel aan den gezichtseinder waren eenige donkere rookwolken merkbaar.

De duikboot bevond zich nu in een drukker bevaren gedeelte van den Oceaen, en het was zaak goed acht te geven, dat zij niet opgemerkt zouden worden.

De „Dolphijn” kruiste nu het eerst de route van Liverpool naar Quebec en Halifax, den meest noor-

delijken verkeersweg ter zee tusschen Engeland en de Vereenigde Staten van Noord-Amerika.

Raffles keek naar de zon, die tamelijk helder aan den hemel stond en mompelde in zich zelf:

— De „Cormoran” is thans vier uren onderweg. Zij is van Liverpool vertrokken en zij moet zich dus thans ongeveer juist ten zuiden van Valentia bevinden.

— Dan kan het niet lang meer duren, of wij hebben haar beet, meende Charly opgewekt.

— Ik hoop dat wij haar nog voor den middag in het gezicht zullen hebben gekregen, hernam Raffles kalm.

De tocht werd nu zonder onderbreking en met groote snelheid voortgezet.

Charly had zich naar de machinekamer begeven en nam nu het stuurwiel weder over uit de handen van Henderson, die op zijn beurt zijn ontbijt ging nuttigen en zich daarop naar het dek begaf om te genieten van het zeer koude, maar heerlijke weder.

De hemel spande zich als een koepel van violetblauwe zijde over de groene wateren van den Atlantischen Oceaen.

Groote scharen zeearenden vlogen krijschend met de „Dolphijn” mede en trachtten met haar in snelheid te wedijveren.

Telkens doemden er in de verte rompen van schepen op, maar de duikboot was de Noordelijkste route reeds gepasseerd en behoefde voorloopig geen vrees te koesteren, dat zij zou worden opgemerkt.

Inderdaad, het dek bevond zich op slechts eenige decimeters boven de golven en het was onmogelijk, dat men haar op zulk een verren afstand zou ontwaren.

Maar een uur later veranderde de toestand.

De duikboot bevond zich thans in de druk bevaren route, die gevolgd wordt door de mailbooten, die zich van Antwerpen, Rotterdam, Bremen, Hamburg, en Southampton, om van Le Havre en Boulogne te zwijgen, naar New-York spoedden.

Juist om elf uur greep Raffles den chasseur bij den arm en wees hem zwijsend met uitgestrekte hand naar een schip dat zich op ongeveer gelijke hoogte met hen bevond, en welks baan zij blijkbaar kruisten.

Zij konden duidelijk de drie zware pijpen van de mailboot onderscheiden die dikke rookwolken uitbraakten.

— Ik geloof, dat het zaak is om te duiken, Mylord, merkte Henderson op.

Raffles wierp besluiteloos een blik op den horizon.

— Ik geloof het ook, antwoordde hij langzaam. Daarginds zie ik een tweede boot, die recht op ons toekomt en schuins achter ons aan stuurboord, nadert nog een derde schip. Naar beneden, Henderson, het luik wordt gesloten.

Zij daalden snel de stalen ladder af, na de reeling te hebben neergeklapt.

Raffles sloot het luik en deelde aan Charly mede wat hij gezien had.

— Ik denk, dat het noodzakelijk zal zijn, om nu eenigen tijd onder water te varen, beste jongen, zeide hij. Wij zitten midden in de schepen en het is niet noodig dat men ons ziet.

Terwijl hij dit zeide, greep hij den hefboom, die zich in den wand van de machinekamer bevond, en een eigenaardig hortend geluid bewees al spoedig, dat de waterreservoirs vol liepen en dat de boot dus onder de oppervlakte van het water verdween.

Charly wierp een blik in den schuins gestelden spiegel.

Ofschoon het zoeklicht niet werkte, was de dag zoo klaar, dat het zeewater tot op groote diepte helder verlicht werd.

Zoo duidelijk, dat het scheen als hij ze met de hand kon vastgrijpen, zag de jonge man talrijke scholen zonderling gevormde visschen voorbij zwemmen, die met starende, uitpuilende oogen den stalen monster visch beschouwden, die den vrede van hun rijk kwam verstoren.

Van tijd tot tijd schoot er een reusachtige schaduw voorbij de duikboot, en werd de heldergroene kleur van het zeewater in melkachtig wit veranderd — dan sloeg een groote hamerhaai het water met vreeselijk geweld met zijn platte staart.

De „Dolphyn” was op ongeveer vijf meter diepte gedaald.

Zij had haar vaart aanzienlijk gematigd, daar zij zich thans blijkbaar te midden van een dozijn schepen bevond.

— Geef 't stuurwiel aan Henderson over, Charly, dan zullen wij ons naar het voorvertrek begeven! Als wij voor de kijkglazen staan, kunnen wij toch beter dan hier een blik op de zee slaan. Laat de „Dolphyn” weer eenige meters stijgen, Henderson!

De beide vrienden begaven zich door de smalle gang naar het voorvertrek.

Zij gingen voor de dikke lens staan en konden nu de oppervlakte van den Oceaan tot op zeer verren afstand overzien.

De vorm van de beide schepen, die hen tegemoet voeren, was reeds zeer duidelijk merkbaar.

Het eene was de „Nieuw-Amsterdam” van de Holland-Amerika lijn, het andere „La Provence” van de „Compagnie Transatlantique”.

Het derde schip, dat aan stuurboord schuins achter hen was komen aanstoomen, konden zij natuurlijk nog niet zien.

De twee machtige mailbooten naderden snel.

Spoedig waren de personen op de dekken te onderscheiden.

De twee schepen voeren bijna op dezelfde hoogte naast elkaar voort en het was een prachtig gezicht hun machtigen boeg door de golven te zien klieven, waarbij het een zeer eigenaardigen indruk maakt, dat zij het schip niet alleen tot aan de waterlijn, maar ook daaronder, dus ook in zijn geheel konden zien.

Binnen tien minuten waren de mailbooten aan weerszijden van de „Dolphyn” op nauwelijks vijftig meters afstand voorbij gevaren.

En nog lang voer de duikboot te midden van het witte schuim, dat door de reusachtige schroeven van het Nederlandsche en het Fransche schip was veroorzaakt.

De twee mannen wierpen een blik in de lens — voor hun was de Oceaan thans geheel verlaten.

Slechts geheel in de verte was een nauwelijks merkbaar zwart streepje zichtbaar, waaruit een dunne kronkelende streep opsteeg.

Raffles nam Charly bij den arm en bracht hem weder naar de machinekamer.

Raffles wierp er een blik in en riep tevreden uit:

— Van die sinjeur aan stuurboord achter ons, is al weinig meer te zien. Hij volgt blijkbaar een andere route dan wij. Wij moesten het maar weer eens wagen naar de oppervlakte te stijgen, want ik wil mij wel eens overtuigen van den aard van het kleine zwarte stipje dat wij zooeven gezien hebben.

Eenige rukken aan vliegwielen en handels — en de „Dolphyn” dreef weder half ondergedompeld aan de oppervlakte.

Spoedig werd het luik geopend en de twee vrienden beklommen het dek.

Raffles nam de telefoon ter hand en riep:

— Veertig knopen, Henderson!

De duikboot vloog als een vurig renpaard vooruit.

De boeg sneed een diepe geul in de golven en deed ze als twee machtige fonteinen opspuiten.

Raffles had een kijker ter hand genomen en richtte deze op den horizon, waar hij zoeven het zwarte stipje ontdekt had.

Zij naderden snel en binnen een half uur waren zij zoo dicht genaderd dat de vorm van het schip door den kijker duidelijk was waar te nemen.

Raffles nam weder de telefoon ter hand en riep:

— Een paar streken meer stuurboord houden, Henderson!

Onmiddellijk week de „Dolphyn” van haar koers af. Zij hield eenigszins noordelijk aan en kwam zoo schuin achter het vervolgde schip te liggen.

Weder bracht Raffles zijn kijker voor de oogen.

Hij slaakte een korten kreet van voldoening.

— Wat is er? vroeg Charly.

— Het is de „Cormoran”!

— Bravo! riep de jonge man uit. Het is nog geen twaalf uur!

— Ik wist het wel! antwoordde Raffles bedaard. Ik heb naar de snelheid van de mailboot geïnformeerd en toen vernomen dat het lang niet de snelste boot van de White Star Line is. Zij loopt ternauwernood 27 knopen per uur, een omstandigheid die voor het ten uitvoer brengen van ons plan van het hoogste gewicht kan zijn!

— Wat gaan wij nu doen?

— Voorloopig niets anders dan haar in het oog houden.

— En vervolgens?

— Vervolgens blijven wij haar nog zes dagen in het oog houden? antwoordde Raffles met een glimlach.

— Dus wij slaan onzen slag niet dadelijk? riep Charly verbaasd uit.

— Neen, en wel om redenen, die spoedig genoeg duidelijk zullen zijn.

Raffles zette zich op het weggeschoven luik neder en keek vol aandacht door den kijker naar het schip, hetwelk den meelkoning en zijn bevallige dochter naar de nieuwe wereld terugbracht.

— Zou die Amerikaan nu in het geheel niet op een overval rekenen, vroeg Charly na eenigen tijd.

— Dat is zeer waarschijnlijk, antwoordde Raffles kalm. Vermoedelijk zal hij wel een revolver op zak hebben, maar ik hoop te voorkomen, dat hij daarvan gebruik zal maken.

— Maar als je betrapt wordt, Edward! riep de jonge man uit, terwijl hij zijn meester verschrikt aankeek.

— Ik denk niet betrapt te worden! hernam Raffles. En indien ik het toch word, er is een lange weg tusschen de arrestatie en de gevangenis.

Intusschen voer de „Dolphyn” steeds achter de „Cormoran” aan.

Raffles had Henderson bevolen de vaart zoodanig te temperen, dat zij nu bijna even snel voeren als de mailboot.

Om een uur begaven de beide vrienden zich weder naar hun kajuit ten einde de lunch te gaan gebruiken.

En daarna begon de „Dolphyn” haar achtervolging van de „Cormoran”, die zes dagen zou duren en waarbij de duikboot uren achtereen aan de oppervlakte voer, om dan weer, als er gevaar dreigde, zich te verbergen onder de beschermende golven van den Oceaan.

HOOFDSTUK V.

De negerbediende.

Vijf dagen waren voorbijgegaan.

Met onverminderde snelheid, en aan den wil van den uitvinder en meester gehoorzaamend als een mak rijpaard, had de „Dolphyn” onvermoeid de golven van den Atlantischen Oceaan doorkliefd.

Toen de avond van den vijfden dag viel — het was toen omstreeks vier uur — begaven Charly en Raffles zich naar het dek, nadat Henderson het stuurwiel weder ter hand had genomen.

Raffles stak een sigaret op en zeide toen kalm, terwijl hij Charly met zijn heldere grijze oogen aankeek.

— Nu hedenavond.

Charly verbleekte een weinig en greep de hand van zijn meester tusschen zijn vingers.

— Geloof je, dat het te doen is, Edward? vroeg hij.

— Ik weet niet of het te doen is, antwoordde Raffles op zijn gewonen koelen toon, maar ik weet wel dat ik het doen zal. Het is nu omstreeks vier uur. Om zes uur eten wij en om zeven uur moeten wij het schip hebben ingehaald. Wij bevinden ons thans juist ten zuiden van New-Foundland en overmorgen om acht uur in den morgen moet de „Cormoran” in de haven van New-York zijn aangekomen.

— Hoe denk je wel te handelen?

— Dat laat ik geheel van de omstandigheden afhangen. Ik moet in ieder geval eenige verkleedingen

met mij mede nemen en een paar revolvers zullen ook geen kwaad kunnen.

— Maar hoe zul je met ons in verbinding blijven?

→ Ik heb dat gewichtige vraagstuk al bestudeerd, beste Charly, antwoordde Raffles glimlachend.

Hij stak de hand in den zak en haalde er een klein opschrijfboekje uit, benevens een ronden handspiegel.

— Wij zullen ons eenvoudig van een heliograaf bedienen, zeide hij.

In dit boekje zul je een aantal teekens vinden, die voldoende zijn om elkander de noodige mededeelingen te doen.

Charly sloeg het kleine boekje open en las:

„Kom langs zijde van het schip.” „Kom aan boord.” „Wacht mij in de haven van New-York”, enz. enz.

— Beneden in het voorvertrek zul je een zelfden spiegel vinden als deze hier. Hij is van voortreffelijk glas en de lichtflitsen, die zij weerkaatst, zijn op zeer verren afstand zichtbaar.

— Maar hoe zul je weten, waar wij ons nauwkeurig bevinden?

— Dat is heel eenvoudig! Ik heb van te voren de route van de „Cormoran” weten uit te vinden en deze aan Henderson, een ware zeeman, medegedeeld. Hij heeft niets anders te doen, dan die route nauwkeurig te volgen van het oogenblik af, dat ik aan boord ben gegaan.

— En als de zon niet schijnt? vroeg Charly.

— Als de zon niet schijnt, moeten wij ons maar aan het Noodlot toevertrouwen, zeide Raffles, wijsgeerig als een Oosterling. Maar in geval de avond reeds gedaald is, zul je dezelfde seinen kunnen geven, met behulp van een zeer klein rood lichtje. Geef in ieder geval goed acht!

— Dat kun je wel begrijpen, zeide Charly, terwijl hij zijn meester nogmaals innig de hand drukte.

De beide vrienden praatten nog eenige oogenblikken en begaven zich toen weder naar het ruim, ten einde een krachtigen maaltijd te gaan gebruiken en zich voor te bereiden op de komende dingen.

Het was bitter koud geworden.

Bij hun tocht over den Oceaan hadden zij in het Noorden reeds herhaaldelijk drijvende ijsblokken waargenomen.

Het luik werd gesloten en de electriche kachel in werking gesteld.

Nadat zij hun maaltijd gebruikt hadden, begon Raff-

les zich op zijn gevaarvolle onderneming voor te bereiden.

In een kleine handtasch, die hij met een riem over den rug kon hangen, deed hij verschillende benodigdheden om zijn uiterlijk te kunnen veranderen.

Hij keek zijn beide groote revolvers zorgvuldig na, laadde ze en stak bovendien nog eenige dozen patronen bij zich.

Vervolgens liet hij in een van zijn zijzakken een stel boeien, een masker, een zwarten doek en een eind dik touw glijden.

Het was acht uur toen hij met een tevreden gezicht verklaarde:

— Ik ben gereed!

De „Dolphyn” had intusschen haar vaart aanzienlijk versneld.

Charly wierp een blik door de voorste lens en kon zeer duidelijk de honderden lichten van het reusachtige schip zien.

— Er is een ding dat ik mij niet kan begrijpen! zeide hij, terwijl hij zich tot zijn meester wendde.

— Laat eens hooren! zeide Raffles glimlachend.

— Hoe zul je op dat geweldige schip, in zoo korten tijd, en zonder opgemerkt te worden, de verblijfplaats van Theodor Buck uitvinden?

— Maar mijn waarde Charly, je begrijpt toch wel, dat ik mij die moeite niet meer behoef te geven. Het spreekt vanzelf, dat ik reeds te Londen heb geïnformeerd naar het nummer van zijn hut en die van zijn dochter. Ik weet zelfs die van zijn bediende.

— Dat zal je taak aanzienlijk vergemakkelijken! riep Charly uit.

Hij keek nogmaals door de lens en vervolgde:

— Wij naderen snel! Over een kwartier kunnen wij langs zij zijn.

— En zelfs wel over tien minuten! vervolgde Raffles.

Hij hing de tasch over zijn schouders en begaf zich naar de machinekamer.

Daar gekomen nam hij Henderson het stuurwiel uit de hand, haalde een hefboom over en wierp een blik op den schuinen spiegel voor hem.

Als een drijvend paleis gleed de reusachtige stoomboot zwiingend over den Oceaan.

Al haar patrijspoorten straalden licht uit.

— Wat een overdadig licht! riep Charly uit.

— Geen wonder, er zal om een of andere reden feest gevierd worden! Dat gebeurt vaak, als men ongeveer vierentwintig uur later de haven denkt te bereiken.

— Ook dat zal je plannen misschien te stade komen!

— Ik twijfel er geen oogenblik aan.

Intusschen had Raffles de snelheid van de boot aanzienlijk vermeerderd.

Binnen tien minuten voer zij op gelijke hoogte met den achtersteven van 't schip, en zij moest thans eenige schreden uithalen, om niet in het woelwater van de schroeven te geraken, die met vreeselijk geweld de golven zweepten.

Spelenderwijs voer de „Dolphyn” onder water langs het geheele schip heen, schoot er als een bruinvisch voor langs, keerde op haar weg terug, alsof zij een roofdier was, dat zijn prooi beloerde en de beste plek uitzocht om haar te bespringen.

Het was nu negen uur.

De nacht was zeer donker, en de maan had zich achter een wolkenbank verscholen.

Raffles keek op het peilglas en zeide:

— Het is tijd om te stijgen, Henderson!

— Maar hoe denk je toch aan boord te komen? riep Charly ongerust uit.

— Dat zal gemakkelijker gaan dan je denkt. Ik heb daareven bij het langs varen dicht bij den achtersteven, niet een, maar wel drie kettingen of touwen, tot dicht boven het water zien afhangen, in de nabijheid van een paar verlichte patrijspoorten, welnu, één van die patrijspoorten zal mij allicht toegang verschaffen, zonder dat ik word opgemerkt, maar ik reken natuurlijk vast op jullie behendigheid.

— Zeg ons slechts wat wij doen moeten, Edward! riep Charly uit.

— Luister dan! Zoodra wij boven water zijn ga je met mij mede naar dek en neemt de telefoon ter hand om Henderson bevelen te kunnen overbrengen. Het spreekt vanzelf dat alles zoo spoedig mogelijk in zijn werk moet gaan. Je brengt de „Dolphyn” tot vlak naast de „Cormoran” en ik grijp een der touwen. Zoodra dit gebeurd is, daal je in de duikboot af, sluit het luik en laat je tot op tien meter zakken. Als dat eenmaal gebeurd is, volgt de rest vanzelf. Ik wil volstrekt niet — versta je me? — ik wil volstrekt niet, dat je boven blijft, om te zien, of ik wel veilig binnen kom. Het is volstrekt noodzakelijk dat wij aan boord van de „Cormoran” niet worden opgemerkt.

Charly had met de grootste aandacht toegeluisterd en zeide nu:

— Ik beloof je, dat ik in alles je bevelen zal opvolgen.

— Vooruit dan maar!

De boot had nu de oppervlakte weder bereikt.

Maar het dek stak slechts enkele centimeters boven de golven uit en het was in dezen donkeren nacht volstrekt onmogelijk de „Dolphyn” van het hel verlichte schip af te bespeuren.

De beide vrienden begaven zich naar het dek.

Het was bitter koud en Raffles had zich in dikke kleederen gestoken.

Zij bevonden zich op nauwelijks vijf meters afstand van den achtersteven van de „Cormoran”.

Charly nam de telefoon ter hand.

Gedempt klonk zijn stem door het toestel.

Dadelijk hield de „Dolphyn” een weinig links aan, en lag enkele tellen later tegen het reuzenlichaam van de mailboot aangekneld, juist op de plek, waar een sterk touw tot eenige voeten boven het water afhing.

Raffles, wiens kaplaarzen door het zeewater overspoeld werden, greep het onmiddellijk vast en zweefde het volgende oogenblik tusschen hemel en aarde.

Nog een blik wisselden de beide vrienden, waarin zij hun gansche ziel legden, en toen daalde Charly zoo snel hij kon in de boot af, sloot het luik — en toen Raffles nogmaals een blik achter zich wierp, was er van de boot geen spoor meer te bekennen.

Voorzichtig heesch hij zich aan het dikke touw op.

Spoedig had hij een van de verlichte patrijspoorten bereikt.

Hij wierp voorzichtig een blik naar binnen, maar trok schielijk zijn hoofd weder terug.

In de kleine kajuit zat een man, blijkbaar de eerste of tweede machinist, die vrij van dienst was, en die bezig was een en ander aan zijn uniform te repareren.

Hij zat althans in zijn hemdsmouwen en hanteerde ijverig naald en draad.

Zonder eenig gerucht te maken, heesch Raffles zich verder op.

Het was zeer koud, maar al spoedig voelde de groote Onbekende dit niet meer.

Het klimmen was een zeer inspannend werk en hij kreeg het danig warm.

Nu had hij een hooger gelegen patrijspoort bereikt.

Weer keek hij naar binnen.

Hij zag in een klein matrozenlogies — geheel verlaten.

Hij klemde zich met beide beenen en de linkerhand stevig aan het touw en duwde met de rechterhand zachtjes tegen het ronde venstertje.

Tot zijn onuitsprekelijke vreugde week het venstertje.

Voorzichtig stak Raffles hoofd en schouders door het raampje naar binnen en werkte zich niet zonder moeite door de patrijspoort in de hut.

Daar er hem bijzonder weinig aan gelegen was, hier te worden overvallen, liep hij dadelijk naar de deur toe.

Gelukkig kon hij haar openen.

Zij kwam uit op een kleine gang, die door een zachtjes heen en weer schommelende elektrische lamp niet al te helder verlicht was.

Ook in deze gang was niemand te bespeuren.

De matrozen waren of voor een groot gedeelte reeds naar kooi gegaan, of wellicht mochten zij van de voorplecht af, het feestje ter eere van de passagiers bijwonen.

Voorzichtig en zonder op zijn dikke gummizolen eenig gerucht te maken, liep Raffles de gang uit.

Maar plotseling stond hij stil.

Hij bevond zich in de buurt van een trap.

En van die trap kwamen zware schreden omlaag.

Snel wierp Raffles een blik om zich heen.

Vlak naast zich zag hij een hut.

Hij opende die en trad binnen.

Ook dit vertrek was geheel verlaten.

Het was blijkbaar een vertrek, bestemd voor de hofmeesters, want hier en daar waren langs den wand aan kapstukken uniformstukken opgehangen.

Midden in het vertrek stond een tafel, waarop een lantaarn brandde.

Raffles sloot de deur achter zich en luisterde met kloppend hart.

De schreden waren de trap nu geheel afgedaald en kwamen de gang af.

Een hand werd aan de kruk van de deur geslagen.

Raffles begreep, dat hij geen oogenblik te verzuimen had.

Bliksemsnel trad hij op de tafel toe en blies de lamp uit.

Het volgende oogenblik werd de deur geopend.

Een lange gedaante teekende zich een oogenblik in het flauw verlichte vak van de deuropening af.

Toen werd de deur weder gesloten en het vertrek was in algeheele duisternis gedompeld.

Dreunende stappen kwamen naar de tafel toe en een zware mannenstem mompelde binnensmonds een paar vloeken in gebroken Engelsch.

Dadelijk hoorde Raffles dat hij met een neger te doen had.

Als een kat sloop hij langs den wand van het logies tot hij de deur bereikt had.

De zooeven binnengetreden man had intusschen de tafel bereikt en verwonderde zich blijkbaar, dat de lantaarn noch warm aanvoelde.

Hij uitte ten minste een nieuwe vloek en Raffles hoorde het geluid van een lucifersdoosje dat heen en weder gerammeld werd.

Maar voor de man een lucifer kon afstrijken, verlichtte een verblindende straal uit de zaklantaarn van den indringer het logies en de gedaante van den man, die over de tafel heengebukt stond.

De veronderstelling van Raffles bleek op waarheid te berusten: hij had een neger voor zich, die in de keurige witte uniform, versierd met matgouden knopen van hofmeester gestoken was.

De man was zoo verschrikt en verbluft door dit plotseling licht, dat hij geen woord kon uitbrengen.

Zijn zware uitpuilende oogen knipperden vreemd in het witte licht van de elektrische zaklantaarn.

Raffles stak zijn linkerhand achter zich en draaide vlug de deur op slot.

Daarna deed hij eenige passen naar voren en in zijn rechterhand schitterde een voorwerp, dat den angst van den neger tot hevigen schrik deed groeien.

Het was een revolver van waarlijk angstwekkende afmeting en de glinsterende loop daarvan was met doodelijke juistheid op zijn voorhoofd gericht.

Het nikkelen presenteerblad, waarmede de neger was binnengekomen en dat hij nog in de hand hield, viel kletterend op den houten vloer.

Even wankelde hij achteruit, tot hij den wand bereikt had en daar op de smalle lange bank neerviel.

Raffles kwam vlak voor den doodelijk beangsten neger staan.

— Mijn waarde nikker! zeide hij op vriendelijken toon, maar toch met een klank erin, waarvan de dreigende aard niet te ontkennen viel, je hebt niet het minste gevaar te vreezen, wanneer je slechts mijn bevelen snel en zonder tegenstand te bieden opvolgt.

De man knikte flauwtjes met het hoofd, als iemand die geheel verbaasd is.

— Trek je uniform uit! beval Raffles. Houdt het er maar voor, dat ik er een grap mede wil uithalen. Overigens kun je het houden voor wat je wilt. En snel wat, want ik heb niet veel tijd te verliezen.

Sidderend begon de neger zich van zijn witte uniform te ontdoen.

Naarmate hij ze uittrok, deed Raffles ze aan, door ze over zijn eigen kleederen aan te trekken.

Hij had echter van te voren het touw en den doek op tafel neergelegd.

— En nu zal ik tot mijn spijt genoodzaakt zijn om je onschadelijk te maken, zeide hij, terwijl hij het vertrek rondkeek.

Tot zijn groot geluk bevond zich in een hoek een vrij groote kast, die met kleeren gevuld bleek te zijn.

De neger liet zich zonder eenigen tegenstand te bieden, binden en knevelen.

Daarop liep hij naar de kast, waarop Raffles hem met een zwijgend gebaar gewezen had.

— Ga op den grond liggen! beval Raffles.

Hij bond nu ook de beenen van den neger zoo stevig aan elkaar, dat er geen sprake van was, dat deze ze kon verroeren, rolde hem tot achter in de kast en bedekte zijn lichaam met eenige uniformstukken.

Hij liet de kastdeur op een kier staan, nam voor de tafel plaats en begon zijn gelaat snel in te wrijven met een soort zwarte schmink, zoodat hij binnen enkele minuten het levend evenbeeld was van den man, dien hij zooeven onschadelijk had gemaakt.

Een pruik met zwart kroeshaar maakte de gelijkennis volkomen.

Dit alles had niet langer dan een kwartier geduurd.

Raffles liet de beide revolvers in de zijzakken van zijn uniform glijden, doofde de lantaarn, ontsloot de deur, nam het presenteerblad van den grond en wierp een blik in de gang.

Deze was nog altijd geheel verlaten.

Zonder zich te bedenken sloot Raffles de deur van het logies weder en ging stoutmoedig de gang op.

Spoedig vond hij een smalle ijzeren trap aan zijn linkerhand, die hij besteeg.

Toen hij de trap, die ongeveer twintig treden telde, teneinde was gegaan, bevond hij zich op een tweede portaal, dat beter verlicht was dan het eerste.

Hij wierp een snellen blik in het rond.

Op de gang kwamen verschillende deuren uit, met opschriften, die de bestemming van het vertrek aanduiden, waartoe zij behoorden.

Op een daarvan stond het woord keuken geschilderd.

Een luud geraas van vaatwerk, lepels en vorkens en tal van stemmen, die door elkaar spraken, waren van achter de deur verstaanbaar.

Raffles bedacht zich even, haalde toen diep adem, greep den knop van de deur en trad binnen.

Een half dozijn koks en minstens even zooveel helpers stonden voor de fornuizen druk bezig met het bereiden van verschillende spijzen.

Raffles trad onbeschroomd tot midden in de keuken en riep tot een der koks in wien hij den chef vermoedde, in het geradbraakte Engelsch, dat de negers nog gebruiken, zelfs al zijn zij jaren lang hun eigen moedertaal vergeten:

— Mr. Buck verlangt een portie koude kip met salade.

De chef-kok draaide zich om en keek den vrager verwonderd aan:

— Ben je gek, nikker? riep hij toornig uit. Houdt je mij voor de mal? Of ben je soms dronken? Weet je niet meer dat dit de keuken van de tweede klas is! Scheer je weg en ga de portie in de andere keuken halen.

Raffles begreep dat hij een onvoorzichtigheid begaan had.

Hij wist er zich echter op handige wijze uit te redden, door in zijn zonderling Engelsch te kakelen:

— In de keuken van de eerste klasse is kip op — kip weg, Mr. kok!

— Is al de kip al op? vroeg de kok verbaasd. Mijn hemel, wat hebben die Amerikanen een magen, men vraagt zich verwonderd af, waar die menschen al dat eten laten. Nu, ik zal je dan maar helpen, want wij hebben zelf nog genoeg koude kip.

De chef kok trad op een der fornuizen toe, haalde een braadslee uit den oven en lichtte er een prachtig goudgeel gebraden kip uit, die hij met groote vaardigheid op een dienstaffel ontleedde en op een zilveren schaal legde.

Hij garnerde het gevogelte met eenige sierlijke blaadjes salade.

Daarop reikte hij de schaal aan den gewaanden neger over en zeide kortaf:

— De penning!

Raffles stond een oogenblik verlegen.

— Je betaalpenning! zeide de kok ongeduldig, terwijl hij zijn hand op hield.

Nu flitste het door de gedachte van den Grooten Onbekende, dat hij het bestelde portie kip met een betaalpenning moest betalen.

Hij stak haastig de hand in de zak van zijn witte pantalon en voelde daar een groot aantal dunne koperen penningen in, waarvan hij een handvol te voorschijn haalde.

Hij bekeek de dunne schijfjes koper, die alle een verschillende waarde hadden, met een wezenloozen blik.

— Ik geloof waarachtig dat de kerel stomdronken is! riep de kok toornig uit. Weet je niet meer hoeveel er in de eerste klasse voor kip met salade wordt betaald?

De gewaande neger mompelde eenige woorden en keek den kok hulpeloos aan, die met een woedend gebaar een paar betaalpenningen van de vlakke hand van Raffles afnam, die zorg had gedragen, de witte garen handschoenen te dragen, die hij zorgvuldig opgerold in de zakken van het uniform had gevonden.

— Nu je toch hier bent, nikker, kun je wel helpen met vaten wasschen! Die kip moet toch koud worden!

Raffles begreep, dat hij in een gevaarlijk parquet verkeerde.

Als hij zijn handschoenen zou moeten uittrekken, was alles verloren.

— Neen mister kok! riep hij haastig uit. Mister Mylionairman wil de kip warm hebben — heel warm — gloeiend warm!

— Warme kip met salade! mompelde de kok. Al weer wat nieuws! Die Amerikanen lijken wel gek met hun wonderlijke verzinsels. Wie heeft er ooit van warme kip met salade gehoord. Nu, ga dan maar, maar kom zoo spoedig mogelijk terug als men je kan missen.

Raffles haalde zoo diep adem van oplichting, dat de kok hem nogmaals verwonderd aankeek.

Toen maakte hij dat hij met het gevogelte de keuken uitkwam.

Zonder zich te bedenken liep hij de gang teneinde en besteeg nog twee trappen, tot hij eindelijk het groote wandeldek bereikte.

Het dek was met talrijke lampions verlicht en op een vrijgemaakt gedeelte van den witten vloer dansen dozijnen paren, gekleed, alsof zij zich in een balzaal op het vasteland bevonden, in rok en avondtoilet.

Voorzichtig balanceerde de gewaande neger met zijn blad met het heerlijk geurende gevogelte langs het promenadedek, waar verscheidene reizigers dik in hun jassen en mantels gehuld heen en weer liepen en door de ruiten van het afgeschoten gedeelte naar het vroolijke dansgewoel keken.

Even bleef Raffles staan en wierp een eigenaardigen blik op een jong meisje, dat met verfiende weelde was gekleed en aan den anderen kant van den glazen wand voorbij danste in de armen van een stuurman.

Het was Ethel Buck.

Raffles wandelde verder, steeds zijn blad voor zich uit houdend, als droeg hij alle schatten der aarde voor zich uit.

Maar zijn voorzichtigheid zou hem niet baten.

Even voor het punt waar het promenadedek eindigde en de rij statiehutten begon, bonsde hij tegen een jongmensch aan.

Met een sierlijken boog vloog de kip van het zilveren blad en plofte op den vloer van het dek neer, gevolgd door een vetten straal jus, terwijl de bladeren van de salade als verschrikte vlinders achterna kwamen dwarrelen.

De jonge man stiet een ruwe vloek uit en snauwde den gewaanden negerkellner toe:

— Kun je niet uitkijken, monster! Ik zal mij bij den chef-hofmeester over je beklagen, ezel!

— O mister, o mister! Ik kan het niet helpen, jammerde de neger, terwijl hij bevend de handen vouwde.

Maar de jonge man wilde niet naar rede luisteren en ging vloekend en mopperend verder.

Raffles begreep, dat hij geen tijd te verliezen had.

Hij nam doodbedaard de kip weder van het dek, vleide haar opnieuw op het zilveren blad, strooide de salade er weer om heen, nam het blad in de linkerhand, hield met alle zekerheid de kip met de rechterhand stevig vast en liep nu snel naar een deur die zich op eenigen afstand bevond en die toegang gaf tot een van de statiehutten, die alleen maar in het bereik van schatrijke reizigers vielen.

De deur was niet op slot en Raffles kon ongehinderd binnentreden.

Hij bevond zich in een klein voorvertrek, dat aan het einde met een gordijn was afgesloten.

Op zijn teenen liep Raffles naar dat gordijn toe en sloeg het een weinig terzijde.

Wat hij zag, vervulde hem met groote voldoening.

Geheel alleen in de prachtig gemeubelde hut, zat Theodor Buck, de meelkoning, op een weelderige sofa en sliep.

Hij had de beide handen over zijn machtigen buik gevouwen en snorkte zoo geweldig, dat het een geluk te noemen was, dat de bewoners van de naburige hutten op dit oogenblik aan het avondfeest deelnamen.

Raffles trad binnen, trok het gordijn weder achter zich dicht en zette het zilveren blad met een harden slag op de zwaar gebeeldhouwde tafel in het midden van de hut neder.

De meelkoning werd door den slag met een schok wakker en kwam met eenige moeite overeind.

Hij wreef zijn kleine oogjes uit, die bijna geheel

schuil gingen achter zijn pafferige wangen en keek den negerbediende versuft en verbaasd aan.

— Wat moet jij hier? vroeg hij. Wat kom je hier doen, nikker?

— Kip! antwoordde Raffles lakoniek.

— Welnu, jij zwart monster? Wat moet ik met die kip?

— Eten! antwoordde Raffles even kortaf.

— Maar ik heb geen kip besteld! vervolgde nu de meelkoning. Neem dien rommel dadelijk mede en verdwij! Of liever — neen, laat maar staan! Ik heb wel geen kip besteld, maar nu ze er toch is, zal ik haar wel even oppeuzelen. Wat kost die kip?

— 500.000 dollar, mister! antwoordde Raffles.

De meelkoning steunde beide handen op de zitting van de sofa en verhief zich zoo een weinig.

Hij keek den neger aandachtig aan.

Eerst meende hij, dat de man krankzinnig was, maar er lag iets in de donkergrijze oogen van den man tegenover hem, dat hem alles behalve aanstond...

De bleeke kleur van zijn wangen maakte plaats voor een groezelige, groene tint.

Hij was nu geheel opgestaan en hakkelde met moeite:

— Wat moet dat beteekenen, nikker?

— Het beteekent niets meer dan het inhoudt, mijnheer Buck! antwoordde nu de gewaande neger in voortreffelijk Engelsch. U betaalt voor deze kip 500.000 dollar en geen cent minder.

— En als ik weiger? mompelde de milliardair, terwijl hij zich aan de tafel vastgreep.

— Dan zou ik niet alleen het woord voeren, maar deze beide vrienden te hulp roepen, antwoordde Raffles, terwijl hij zijn beide handen in de zakken stak, en ze er, ieder gewapend met een blinkende revolver, weder uithaalde.

De Amerikaan was schatrijk, maar moedig was hij in ieder geval niet — hij plofte weer op de sofa neder en keek hulpeloos van de eene naar de andere revolver, waarvan de looplen maar al te nauwkeurig op zijn bol voorhoofd gericht waren.

— Is u dat ernst, mijnheer? vroeg hij.

— Bittere ernst, mijnheer! antwoordde Raffles kalm. Ik zie daar uw portefeuille en daar pen en inkt, ofschoon ik er niet aan twijfel, of gij zult wel in het bezit zijn van een vulpenhouder. Uw chequeboek steekt waarschijnlijk in de binnenzijde van uw jas! Welnu, gij hebt niets anders te doen, dan een cheque van 500,000 dollar in te vullen — voor u een peulenschil. — en mij die te

overhandigen. Doet gij dit niet, dan zal ik wel genoodzaakt zijn geweld te gebruiken! De warden zijn dik, er bevindt zich in den omtrek geen sterveling en de klank van het schot zou zeker wel door de dansmuziek overstemd worden.

Nogmaals wierp de meelkoning een onderzoekenden blik op het gelaat van den neger.

— Gij kunt natuurlijk onmogelijk een nikker zijn! zeide hij aarzelend.

Als enig antwoord trok Raffles zijn rechterhandschoen uit en toonde den meelkoning zijn blanke hand.

— En gij zoudt uw dreigement waar maken? vroeg Theodor Buck.

— Ja mijnheer Buck! antwoordde Raffles kalm. Ik houd niet van millionnaires en vooral tegen meelkoningen heb ik altijd een hardgrondige antipathie gekoesterd. En nu vlug, als ik u verzoeken mag, want ik heb niet veel tijd.

— Maar het is een ontzaggelijk bedrag! jammerde Theodor Buck, terwijl hij de dikke handen ineen sloeg.

— Het beteekent voor u niets, herhaal ik, zeide Raffles ongeduldig. Men schat uw vermogen op 200 miljoen dollars!

De meelkoning zuchtte op hartverscheurende wijze en haalde langzaam zijn chequeboekje te voorschijn.

Hij scheen tijd te willen winnen.

Maar Raffles doorzag zijn plan.

En een dreigende beweging met zijn revolver was voldoende, om den rijken Amerikaan tot een weinig meer haast te nopen.

Het chequeboekje lag nu open op tafel, de vulpenhouder kwam te voorschijn en langzaam begon de Amerikaan de cheque in te vullen.

En naarmate hij schreef, kwam er eerst een verwonderde, vervolgens een opgewekte en ten slotte een bijna wraakzuchtige uitdrukking op zijn gezet gelaat.

Blijkbaar ging er iets in zijn hoofd om dat hem met gemengde gevoelens vervulde.

Raffles wendde zijn blik geen oogenblik van het opgezete gelaat van zijn slachtoffer — en glimlachte!

En als de heer Theodor Buck, van New-York dien glimlach maar gezien had, dan zou de toonladder van verschillende uitdrukkingen op zijn gelaat wellicht nog zijn aangevuld met die van blinde woede!

De pen gleed over het papier.

Eindelijk bereikte zij den onderkant van de cheque.

Een paar ruwe krassen met een streep eronder, en de handteekening, die een waarde van 500.000 dollars vertegenwoordigde, was gezet!

Theodor Buck scheurde het kostbare blaadje uit het cheque-boek en overhandigde het aan den man die aan de andere zijde van den tafel stond.

Raffles las de cheque even over, knikte goedkeurend, vouwde haar zorgvuldig op en stak haar in zijn binnenzak.

— Het is uitstekend in orde, mijnheer Theodor Buck! zeide hij op vriendelijken toon. En ik ben zeker, dat ik het bedrag te New-York onmiddellijk uitbetaald krijg! De handteekening is wereldberoemd!

— Denkt gij dat werkelijk, mijnheer? vroeg de meelkoning langzaam.

— O ja, ik ben er vast van overtuigd! antwoordde Raffles glimlachend.

De beide mannen keken elkander eenige seconden zwijgend aan.

Raffles had op een haar na kunnen zeggen, wat de milliardair op dit oogenblik dacht.

Maar als deze ook maar het minste besef had gehad, van wat er op dat oogenblik omging in het hoofd van den roover, dan zou hij waarschijnlijk minder kalm zijn blijven zitten.

Raffles liet zijn revolvers in zijn zak glijden, boog zich over de tafel heen en zeide:

— Wilt gij werkelijk niet van deze uitmuntende kip proeven, mijnheer Buck?

— Ik dank u, mijnheer de bandiet! antwoordde de Amerikaan, met een zuren glimlach. Zij is mij wat te duur!

Raffles boog zwijgend en was het volgende oogenblik uit de statiehut verdwenen.

Hij nam den sleutel uit de deur, stak dien aan de buitenzijde weer in het slot, draaide hem om en wierp hem met een vlug gebaar in zee.

Daarop begaf hij zich naar de tegenovergestelde zijde van het dek, waar hij wist dat de hut van den radiograaf zich bevond.

Tot zijn blijdschap zag hij, dat het kleine vertrekje volstrekt geen vensters had, maar zijn licht ontving door een groote koekoek, die zich op ongeveer vier meter boven den grond bevond en die men met behulp van een koord kon sluiten of openen.

Onbeschroomd trad Raffles binnen en sloot de deur weder af.

De radiograaf, een jonge man van een jaar of twintig, zat voor zijn seintafel, met de armen over elkaar geslagen.

Hij scheen te sluimeren.

Een luid gekuch van Raffles deed hem omzien.

Verwonderd stond hij op en vroeg:

— Wat kom jij hier doen, nikker! Ik heb je niet besteld.

— Dat weet ik, mijnheer. Ik heb mijzelf uitgenoodigd, antwoordde Raffles kalm.

— Wat wil je dan? riep de jonge man ongerust uit, daar hij ongetwijfeld dacht met een gek te doen te hebben.

— Ik wilde u alleen maar vragen, hoever wij nog van de Amerikaansche kust zijn.

De jonge man wierp een blik op zijn horloge.

— Het is bij half twee, zeide hij. Wij zijn dus om acht uur in de haven, want wij bevinden ons nog slechts vijf uur varens van de kust.

— Is de scheepvaart druk in deze zee?

— Buitengewoon druk.

— Indien het schip dus iets zou wedervaren, dan zou men het dadelijk te hulp kunnen komen?

— Ik zou niet weten wat ons schip nu nog zou kunnen wedervaren, zeide de radiograaf verwonderd. Maar zelfs, indien dit zou geschieden, zou men ons toch binnen tien minuten hulp hebben geboden, het krioelt hier van schepen. Wij hebben immers onze radiograaf.

— En als gij die eens niet hadt? vroeg Raffles op zonderlingen toon.

— Wel, dan zouden wij eenvoudig een paar noodseinen geven. Wij hebben vuurpijlen in overvloed aan boord.

— Ik dank u voor uw inlichtingen mijnheer, dan zal ik ten minste niet door gewetenswroeging geknaagd worden, als ik u een verzoek moet doen, waarvan de inwilliging voor mij van veel waarde is.

— Wat bedoelt gij, mijnheer, riep de jonge man uit, terwijl hij zeer bleek werd en achteruit wankelde.

— Ik bedoel, dat ik er prijs op zou stellen, indien het toestel voor draadlooze telegrafie buiten werking werd gesteld.

— Dat zal ik nooit toestaan, mijnheer — of wie gij ook zijn moogt! riep de jonge man uit, terwijl hij naar zijn zak greep.

— Gij zijt een brave jongen. Zulk een antwoord, — ik had van een Engelschman geen ander antwoord verwacht en daarom zal ik u de verzaking van uw plicht zeer gemakkelijk maken. Neen — weg die revolver. Van zulke grappen houd ik niet.

De kleine revolver die de radiograaf te voorschijn had gehaald, viel kletterend op den grond. Raffles had hem het wapen uit de hand geslagen.

Toen hief de Grootte Onbekende den tengeren jongen man als een kind van den grond, drukte hem den mond met zijn rechterhand toe, knevelde en bond hem in een oogwenk en trad toen op de seintafel toe.

Zijn verbazende technische kennis hielp hem nu uitstekend, bij het vlug en afdoend vernielen van het toestel.

Een paar rukken hier en daar — eenige doorgesneden draden, eenige losgeschroefde moeren, die in zijn zak verdwenen, en er was geen sprake van, dat het toestel in de eerste twaalf uren gebruikt kon worden.

Raffles wierp nog een blik op den jongen beambte, die gebonden in een hoek van het kleine vertrekje lag, knikte hem bemoedigend toe, opende de deur en draaide ook deze aan den buitenkant op slot, waarna hij den sleutel overboord wierp.

Hij haalde verlicht adem.

— Het moeilijkste gedeelte van mijn taak is volbracht, zeide hij. De rest is slechts kinderspel.

Hij begaf zich snel over het promenadedek naar het achterschip, daalde de trap af, die daarheen voerde en liep snel langs de luiken tot hij de plek bereikt had, waar zich het handroer bevond, dat in tijden van nood gebruikt wordt, indien het stoomroer defect mocht raken.

Hij was nu verborgen achter eenige stapel zeildock, zoodat men hem onmogelijk zou kunnen zien.

Hij haalde zijn elektrische zaklantaarn te voorschijn, die hij van te voren van een rood glas voorzien had, liet de lantaarn beurtelings gloeien en weer uitgaan en wierp ondertusschen een onderzoekenden blik op de donkere golven van den oceaan.

Hij behoefde niet lang te wachten.

In de verte ontwaarde hij een nauwelijks zichtbaar glinsterend, rood lichtje, dat eveneens beurtelings aan- en weder uitging.

— Uitstekend! mompelde de Grootte Onbekende. Mijn trouwe makkers hebben goed de wacht gehouden. Binnen vijf minuten kunnen zij langs zij van de „Cormoran” liggen.

Maar hij had deze overweging nauwelijks gemaakt of een luid geschreeuw op de campagne bewees, dat de berooving eerder ontdekt was, dan hem lief was.

Op de dekken hoorde hij een druk heen en weer loopen — er werden bevelen geschreeuwd — deuren werden open en dicht geworpen.

— Het begint te spannen, mompelde Raffles. Als

zij het achterschip gaan afzoeken, zullen zij mij stellig ontdekken. Charly zal nooit tijdig met de „Dolphyn” hier kunnen zijn.

Snel liet hij de lantaarn weder lichten.

Het sein luidde:

— Kom boven water. Ik moet in zee springen.

Met kloppend hart wierp hij een blik in de verte.

Hij had wel van blijdschap willen juichen, toen onmiddellijk het tegensein kwam:

— Ik heb het begrepen.

Maar op datzelfde oogenblik klonken er luide kreten achter hem.

Raffles wierp een blik achter hem.

De campagne stond vol passagiers, die allen naar hem wezen.

Blijkbaar had hij in de opwinding den beschutenden stapel zeilen verlaten en zijn spierwit linnen uniform had hem verraden.

— Ezel die ik ben, mompelde hij. Ik had mij dadelijk van die vervloekte witte kleederen moeten ontdoen.

Zoo snel hij kon trok hij de witte uniform weder uit.

Maar hij handelde niet zoo snel of hij vond den tijd de kostbare cheque veilig in zijn eigen kleederen te bergen.

Juist had hij zich van het verraderlijke witte pak ontdaan, of er knalde een schot.

Een kogel smoorde in den zeilenstapel.

— Drommels, ik geloof dat het ernst wordt, riep Raffles uit. Men begint zoo waarlijk op mij te schieten.

Inderdaad, daarin vergiste Raffles zich niet.

Men schoot op hem met niet meer consideratie, dan wanneer hij een konijn geweest ware.

Raffles wierp nog een blik op de campagne en het laatste wat hij zag, was de geweldige figuur van den meelkoning, die als een krankzinnige de eene revolver na de andere leegschoot, die hem telkens door een paar bedienden werden aangegeven.

— Men kan wel zien, dat die man rijk is, bromde Raffles tusschen de tanden. Hij gaat met de kostelijke munitie om alsof het geen geld kost.

En na deze afkeurende opmerking gemaakt te hebben, sprong Raffles in zee.

Het was een geweldige sprong van zeven of acht meter, maar Raffles was zulk een voortreffelijk duiker, dat hij zich geen oogenblik had bedacht.

Hij had trouwens geen oogenblik te vroeg gehandeld.

Toen hij, na diep onder de oppervlakte te zijn gezonken, met een paar krachtige slagen, weder boven water kwam en een blik op het helder verlichte schip wierp, zag hij een groot aantal donkere gedaanten, die zich over de verschansing heenbogen en met uitgestrekte hand naar de golven wezen — behalve naar de plek waar Raffles zich bevond.

HOOFDSTUK VI.

De chèque wordt geïncasseerd.

Met machtige slagen kliefde Raffles de golven.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik achter zich, ten einde er zeker van te zijn, dat hij zich in rechte lijn van het schip verwijderde.

Eensklaps stiet hij een juichkreet uit.

Op nauwelijks tweehonderd meters afstand glom opnieuw het kleine roode lichtje.

Dadelijk ging het weer uit, maar het was voldoende geweest om den Grooten Onbekende de richting aan te wijzen.

Stevig zwom hij door.

Een paar minuten later doemde een vage, donkere vorm voor hem op.

— „De Dolphyn”! juichte Raffles.

Inderdaad het was de duikboot.

Charly stond op het lage dek, dat zich nauwelijks een paar decimeters boven de golven verhief en keek aandachtig naar de zee.

— Hier ben ik! schreeuwde Raffles, toen hij zich verstaanbaar kon maken.

— Goddank! klonk de stem nu van den jongen man.

En Raffles kon hooren, hoe zij sidderde.

Enkele seconden later werd den zwemmer een krachtige hand toegestoken.

Druipend, maar zegevierend, betrad hij opnieuw het smalle dek van de wonderlijke duikboot.

Het volgende oogenblik lagen de beide vrienden in elkanders armen.

— Wat ben ik gelukkig, dat ge veilig terug bent. Edward! riep Charly uit.

— Wat ben ik tevreden, dat ik je terug zie, Charly, zeide Raffles.

En toen daalden de beide vrienden langs de

smalle ladder naar het binnenste van de duikboot af.

Henderson stond achter het stuurwiel.

Hij kon zijn post niet verlaten, maar de blik, dien hij op zijn meester wierp, bevatte een wereld van dankbaarheid en vreugde.

— En is het gelukt, Edward? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Het is gelukt, Charly, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Natuurlijk is het gelukt, bromde de basstem van Henderson.

Raffles stiet een kort lachje uit.

— Vriend Henderson vindt het natuurlijk, zeide hij. Dat is de beste soort van lof. En nu zal ik me eens gauw gaan verkleeden.

Voor hij echter zijn kleine kajuit binnentrad, wendde hij zich tot Henderson en beval:

— Onder water zoo snel je kunt de „Cormoran” passeeren, vervolgens aan de oppervlakte komen en dan zoo snel naar de haven van New-York, als de boot maar loopen kan.

— Tot uw orders, Mylord.

— Ik reken op je, Henderson. Over zes uren komt de „Cormoran” aan en drie uren voor dien tijd, op zijn minst twee, moeten wij zijn aangekomen. Het gaat om 500.000 dollars, bedenk dat.

— Dat is de moeite wel waard, om er een botsing op te wagen, Mylord, zeide Henderson.

Maar Raffles hoorde deze opmerking reeds niet meer.

Hij trad zijn kajuit binnen en trok droge kleedren aan.

Toen nam hij de kleine lederen portefeuille uit den binnenzak van zijn kletsnat goed en opende haar.

De inhoud had slechts zeer weinig of niet door het zeewater geleden.

Charly kwam nieuwsgierig dichterbij.

— Zit daar het gewichtige stuk in? vroeg hij.

— Hier is het, antwoordde Raffles eenvoudig.

Hij vouwde de cheque open en hield haar Charly voor de oogen.

Deze nam het kostbare papiertje voorzichtig uit de vingers van zijn meester en bekeek het aandachtig.

— Vijf maal honderd duizend dollars, mompelde hij. Het is onbegrijpelijk, dat zulk een onnoozel stukje papier zulk een verbazend bedrag kan vertegenwoordigen.

— Het zit geloof ik minder in het papier, dan wel in de handteekening, merkte Raffles droog op.

— En vertel nu eens, of onze goede vriend geen tegenstand bood.

— Daar heb ik hem geen gelegenheid toe gegeven.

— Hoe kom je zoo vlekkerig in je gezicht te zien?

Raffles nam snel een handspiegel op en bekeek zijn gelaat.

Hij barstte in vroolijk gelach uit.

— Ik zie dat ik nog niet geheel en al ontneerged ben, zeide hij. De golven hebben hun best gedaan, maar de zwarte kleur toch niet geheel kunnen wegspoelen.

— Heb je voor neger gespeeld? riep Charly lachend uit.

— Ja, beste jongen. Het was vernederend voor me, dat beken ik, maar de gelegenheid bood zich aan en ik heb haar aangegrepen.

Intusschen was de „Dolphyn” weder onder water gedoken en liep nu zoo snel zij kon de „Cormoran” achter op.

Spoedig was de mailstoomer ingehaald.

Door de dikke lens heen konden zij de lichten van de kajuiten duidelijk zien.

De lampions echter waren uitgedaan, wellicht als teeken van rouw over het zware verlies, dat de meelkoning geleden had.

Toen zij op een veiligen afstand gekomen waren, steeg de „Dolphyn” weder naar de oppervlakte, en nu begon een dolle vaart over den oceaan, dat het schip in al zijn gebinten deed trillen als een snaar, die krachtig door een vioolstok wordt bestreken.

Het vereischte van Henderson heel wat zeemanskunst om de duikboot in den donkeren nacht veilig te midden der talrijke schepen door te loodsen die op de kust kruisten, maar hij slaagde er wonderwel in.

Om zes uur in den morgen, toen het nog pikdonker was, dook de boot nogmaals onder, ten einde ongezien de haven te bereiken.

Raffles zelf stuurde de boot naar de buitenzijde van een van de pieren.

En daarop steeg Raffles aan wal, door tegen de flauw hellende schoeiing van de reusachtige pier op te klauteren.

Charly was hem gevolgd.

Raffles drukte hem krachtig de hand en zeide:

— Nu moeten wij nogmaals voor eenige dagen scheiden, beste jongen.

— Is dat noodig?

— Dat is volstrekt noodig. Ik wil de boot niet alleen aan Henderson toevertrouwen. Het is een ingewikkeld mechanisme en twee mannen zijn maar nauwelijks voldoende om haar te bestudeeren.

— Waar zullen wij je opwachten?

— Dat zal ik je zeggen. Jullie begeeft je, zoodra je aan boord bent gegaan, naar Long Island, dat zich dwars voor de haven van New-York bevindt. Aan de westzijde is het zeer rotsachtig. Je zult daar een steile plek ontdekken, die den vorm heeft van een reusachtigen wijsvinger, die naar den hemel is gestrekt. Ten noorden van die piek bevindt zich een zeer ruime grot, waarin het zeewater slechts bij vloed doordringt. Daar verschuil je je, totdat ik terugkom.

— Tot ziens dan, Edward. En ik mag lijden, dat je ook het slot van je avontuur zonder gevaren tot een goed einde brengt.

— Daar twijfel ik niet aan, beste Charly.

Hij nam nu het valies over, dat Charly voor hem naar boven had gedragen, drukte den jongen man nogmaals de hand en liep toen met snelle passen de pier af.

Toen hij het einde daarvan bereikt had, keek hij nog eens om.

Heel in de verte pinkte een klein rood lichtje — het afscheid van de „Dolphyn”.

Hij begon nu langzaam te dalen.

Aan het einde van de pier werd Raffles opgehouden door een beambte van de haven, maar een goede fooi miste haar uitwerking niet en even later liep Raffles onbekommerd New-York tegemoet.

Om zeven uur was het reeds zeer druk.

Raffles trad een groot restaurant binnen en bestelde een krachtig ontbijt.

Om half acht, een half uur voor de aankomst voor de „Cormoran”, riep hij een auto aan en vijf minuten later trad hij de vestibule binnen van de New-York Interstate Bank en liet zich door den portier naar de groote zaal geleiden, waar zich de dozijnen loketten van de bank bevonden.

Vijf minuten geleden was zij juist geopend.

Raffles stapte regelrecht op het loket met het opschrift „cheques” toe en legde den kassier met een uitgestreken gelaat het kostbare papier voor.

Het scheelde weinig of de man was met kruk en al ondersteboven gevallen.

Hij werd zoo bleek, dat Raffles meende hem te zullen zien bezwijmen.

Zelfs voor Amerika moest dit bedrag, op een enkele cheque uit te betalen, buitensporig gelijken.

De beambte vroeg sidderend verlot de cheque nader te mogen onderzoeken, waarin Raffles met een genadig knikje toestemde.

Een kwartier later keerde de man terug.

— De cheque is echt, mijnheer, zeide hij haperend.

— Wat hadt gij dan eigenlijk gedacht? zeide Raffles beleedigend. Zie ik er uit als iemand, die nage maakte cheques presenteert. Maak wat voort als ik u verzoeken mag, ik heb niet veel tijd.

Het duurde volle twintig minuten, voor het verbazend bedrag in bankbiljetten aan Raffles was uitbetaald.

Vijf minuten voor achten verliet hij het bankgebouw.

En om klokslag acht uur, riep een stem heesch van woede door de telefoon tot den chef-kassier van de bank, dat men tot geen beding de cheque van vijf honderd duizend dollar mocht uitbetalen, die zou worden voorgelegd.

Die woedende stem behoorde aan Theodor Buck.

Op denzelfden avond van denzelfden dag had er een groot feest ten huize van den Amerikaanschen milliardair plaats, om zijn behouden terugkomst in het vaderland te vieren.

Het prachtige huis in de Vijfde Avenue, een paleis gelijk, schitterde van licht.

Een der zalen, groot als een plein, was tot danszaal bestemd, en reeds was daar een gezelschap vereenigd, samengesteld uit wat New-York aan rijk-aards bezat, die den meelkoning kwamen gelukwenschen met de zaken die hij in Europa had afgesloten, en hem tevens wilden troosten over het verlies van zijn 500.000 dollar. Het eerste aanvaardde de milliardair, maar van het tweede wilde hij niet weten. Aan iedereen die het hooren wilde, verklaarde hij, dat hij wegens dergelijke bagatellen niet beklaagd wilde worden.

In een kleine zaal, grenzende aan de danszaal en die met vier ramen op den grooten tuin uitzag, die zich aan de achterzijde van het prachtige huis van den meelkoning uitstreckte, zat Ethel Buck in een kostbaar avondtoilet op een sofa, die dicht bij een der ramen was geschoven.

Ofschoon het buiten zeer koud was, heerschte er in de zaal zelf zulk een warmte, dat het schoone jonge meisje zich met haar waaier koelte moest toewuiven.

Tegenover haar zat graaf Chesterfield.

De Groote Onbekende was in een onberispelijk avondtoilet gekleed.

In zijn rechteroog was een monocle geklemd, dat met een fijne gouden ketting aan zijn vest was bevestigd.

Er lag een uitdrukking van groote verbazing op het gelaat van het jonge meisje.

Beiden waren blijkbaar in druk gesprek gewikkeld.

Zij hield de schoone oogen voortdurend op het gelaat van den man tegenover haar gevestigd en vroeg nu op zachten toon:

— Weet gij wel, dat dit alles raadselachtig is, graaf? Het is nog geen tien dagen geleden, dat ik u in Hyde-Park ontmoette. Wellicht is die ontmoeting reeds uit uw geheugen verdwenen, mij staat zij nog zeer goed voor.

Haar donkere oogen gleden vluchtig over het gelaat van Raffles, maar dit bleef zijn ijzige kalmte bewaren.

Het jonge meisje zuchtte onmerkbaar en vervolgde:

— Het is mij dan ook volmaakt onbegrijpelijk, hoe gij u thans in New-York kunt bevinden.

— Maar mijn waarde miss Ethel — gij zelf zijt er toch ook! merkte Raffles kalm op.

— Dat is iets anders! De zaken van mijn vader waren beëindigd en niets hield ons langer in Londen terug — tenminste...

Weer hield zij op en weer vloog een schichtige, onderzoekende blik over het gelaat van den Engelschen edelman.

Maar dat gelaat was als uit marmer gehouwen, er was niets anders op te lezen, dan geblazeerde onverschilligheid.

— Het is wel mogelijk, dat ook mij een zeer ernstige zaak naar New-York riep! zeide hij kalm.

Een vluchtig rood kleurde de teedere wangen van het jonge meisje.

— Gij wilt zeker niet zeggen welke die ernstige zaak was, graaf?

— Ik ben bang dat gij er weinig belang in zoudt stellen, miss! Bovendien is de zaak die mij hier bracht van een aard, die u wellicht zeer zou doen ontstellen, als ik u die mededeelde.

— Een geldelijke zaak, misschien?

— Juist miss — een geldelijke zaak, antwoordde Raffles, terwijl een zonderling lachje om zijn lippen gleed. Maar dat brengt mij als van zelf op de vraag:

heeft mijnheer uw vader zich al over het verlies heen-gezet dat hem getroffen heeft?

— Bah!! Wat zouden hem die 500.000 dollars kunnen schelen! riep het meisje minachtend uit.

— En kan hij zich nog steeds geen voorstelling maken van de wijze waarop de roover den diefstal voor bereidde, en het geld kon innen, voor de „Cormoran” de haven bereikte?

— Hij evenmin als de politie, graaf! Ik zal u in vertrouwen iets mededeelen; men heeft mijn vader weliswaar voor een groot bedrag bestolen, maar ik kan niets anders dan bewondering, ja bijna eerbied gevoelen voor een man die zulk een geestkracht, zulk een moed, en zulk een vindingrijkheid tentoon spreidt!

Raffles was langzaam opgestaan.

Weer deed dezelfde zonderlinge glimlach zijn lippen krullen.

— Ik dank u zeer voor die woorden, miss! zeide hij langzaam.

Ethel Buck werd zeer bleek.

— Wat wilt gij daarmee zeggen? vroeg zij op schorren toon.

— Ik wil hiermede zeggen, miss, dat ik de man was wien zoeven uw lofspraak gold.

Het jonge meisje moest de hand op den mond drukken om den kreet te smoren die zich aan haar keel wilde ontwellen.

Zij wankelde en moest zich aan den rand van het tafeltje vasthouden om niet te vallen.

Maar op het gelaat van den Grooten Onbekende bleef steeds dezelfde ijzige kalmte zetelen.

— Is het waar, wat gij daar zegt, Graaf — of wie gij dan anders zijn moogt?

— Zoo waar als ik hier voor u sta, miss!

— Gij zijt dus een duivel? riep het meisje op heeschen toon uit.

— Misschien wel!

— Maar waarom openbaart gij mij dit vreeselijk geheim?

— Kunt gij het niet raden, miss? vroeg Raffles op bitteren toon, terwijl hij zich op de lippen beet.

Het jonge meisje, werd beurtelings bloedrood en lijkbleek en boog het rossig blonde hoofd.

— Ik heb nu met enkele woorden een illusie in uw verstoord, die toch nooit verwezenlijkt had kunnen worden! ging Raffles voort. Gij hebt mij aangezien voor een ander dan ik ben! Ik ben een man die door de gemeenschap is uitgesloten en die van haar niets te hopen heeft! Misschien was het wreed van mij u dezen slag toe te brengen, maar ik ben er van overtuigd, dat gij nu ook voorgoed genezen zijt van een — neiging, die ik het niet waag anders te noemen dan een bijzondere soort vriendschap!

— En als ik u — liet arresteeren? vroeg het jonge meisje, terwijl haar lippen beefden en haar oogen vol met moeite bedwongen tranen stonden.

— Ik geloof niet, dat gij dit zult doen, miss — maar ik ben op alles voorbereid. Bij uw eersten kreet zou ik dit raam openwerpen en in den tuin springen. Ik verzeker u, dat ik zeer vlug ter been ben. Ik ben gewapend en de muur is zeer laag. Aan den anderen kant van dien muur staat een auto op mij te wachten, binnen vijf minuten zou ik in veiligheid zijn.

Het meisje zweeg.

Haar jong gezichtje was vertrokken van smart.

Even hief zij de rechterhand op, alsof zij die den Grooten Onbekende wilde toesteken, maar zij liet haar langzaam weer zakken en zeide toen op fluisterenden toon:

— Gij hebt gelijk, mijnheer! Ik zou u nooit uitleveren. Gij zijt vrij om te gaan, waarheen het u goeddunkt.

Zij wees naar de deur waardoor het dansrumoer nu luider naar binnendrong.

Raffles maakte een diepe buiging en begaf zich naar de balzaal.

Hij was zeer bleek.

In de deur wendde hij zich nog eens om.

Ethel stond voor het raam met den rug naar hem toe. Zij had de beide handen voor het gelaat geslagen...

De volgende aflevering (No. 167) bevat:

De chemische Formule.

In den
ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL,
HEERENGRACHT 313, AMSTERDAM

verschijnen wekelijks twee afleveringen onderscheidenlijk van

Nick Carter,

sensationeele detective-verhalen

In fraai gekleurden omslag.

12 $\frac{1}{2}$ cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Raffles

ook wel genaamd Lord Lister,
de gentleman-dief,

In fraai gekleurden omslag.

12 $\frac{1}{2}$ cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Buffalo-Bill

De avonturen van den grooten woud-
looper door hem zelf verteld

In fraai gekleurden omslag

12 $\frac{1}{2}$ cents per nummer.

Eik nummer een afgerond verhaal.

Het Vreemdenlegioen.

Boeiende schetsen uit het leven der
soldaten in Afrika

In fraai gekleurden omslag

10 cents per nummer.

van dit werk zijn
nog slechts vier diverse nummers voorradig.

Ook verkrijgbaar aan de Spoorwegen, Kiosken en door den Boekhandel.

Nog zijn voorradig:

Jules Verbeke

De Oorlogsspion.

Romantische beschrijving van den oor-
log gedurende het jaar 1915.

36 nummers

In prachtige omslag 10 cents per nummer.

België's verwoesting.

Achter de Schermen.

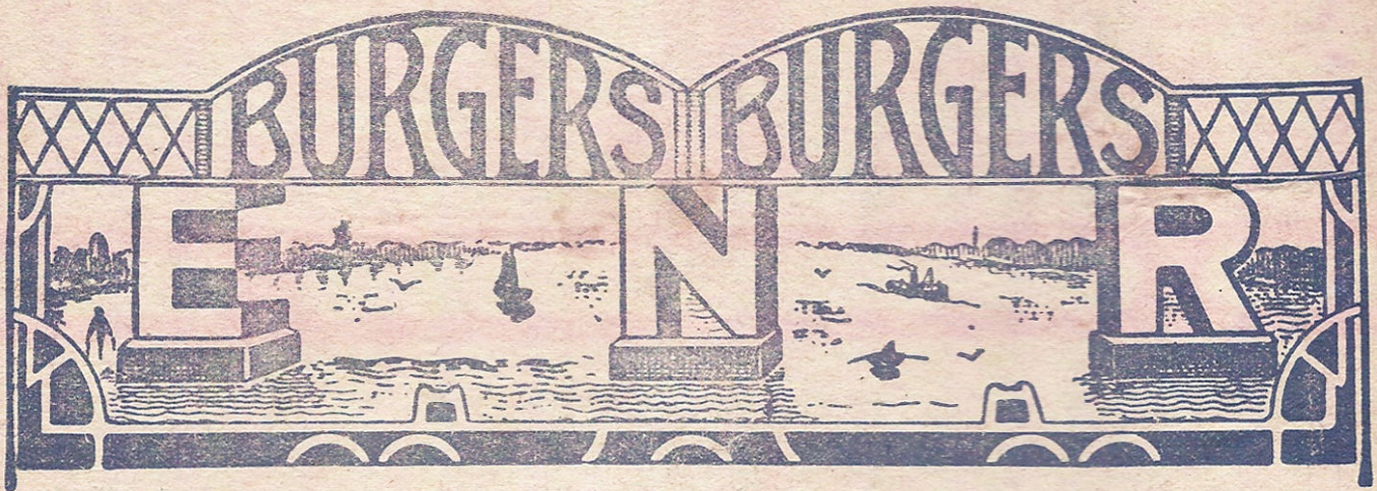
Romantisch verhaal over de aanleiding
tot den grooten oorlog.

9 nummers — 10 cents per nummer.

Prachtige Omslag.

Onthullingen door een Staatsman.

Tegen inzending van het bedrag per postwissel franco toezending.

Probeer het onmogelijke niet

Beter rijwiel kan niet gevonden
worden dan

Burgers
E. N. R.
